número 56

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

gener-febrer-març · 2012 II època 6.000 exemplars

Nova reforma laboral: carta blanca als empresaris

Dins el clima de retallades socials que estem patint, el nou govern estatal acaba d'aprovar una nova reforma laboral, qualificada pel mateix ministre d'Economia d'«extremadament agressiva».

El poder empresarial s'engrandeix i en surt molt beneficiat. Davant d'un panorama de por a la manca de recursos i de feina de la major part de la població, les empreses podran aplicar tota mena de xantatges i mantenir els i les seves treballadores ben sotmeses: que si rebaixes de sous i/o de categoria, que si generalització dels contractes porqueria, que si acomiadaments per malalties, que si períodes de prova interminables, que si canvis d'horaris, que si mobilitat geogràfica, que si acomiadaments per manca de vendes (tot i que no cal que hi hagin pèrdues) o per causes objectives que només hagi avaluat l'empresa; i limitació del possible conflicte i negociació col·lectives. > 3

Nou abús dels Mossos d'Esquadra a Manresa amb resultat de mort

Tres mesos després de la mort de Mustapha El Marracki en estranyes circumstàncies, els Mossos d'Esquadra van provocar una segona mort durant una brutal detenció, en aquest cas la de Sergio E C. Com a conseqüència d'aquest nou abús policíac el 14 de gener una manifestació de dues-centes persones va protestar pels carres de Manresa. > 7

Judici contra *Berguedà Actual* i el seu gerent Jordi Simon Perayre

El proppassat 29 de febrer es va dur a terme a Manresa el judici contra Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL, l'empresa editora del *Berguedà Actual* —i el seu gerent Jordi Simon Perayre—, per acomiadament improcedent de dues treballadores afiliades a la Confederació General del Treball (CGT) de Berga. > 5

BERGUEDÀ

Els desproporcionats sous dels polítics

Berguedà · A la nostra comarca, com a la resta del país, els polítics cobren uns sous desorbitats. La política és una altra manera de fer negoci i enriquir-se. Mentrestant, aquests mateixos polítics impulsen greus retallades socials, en salut, en educació i en l'àmbit laboral, que afecten a la majoria de la societat. > 5

BAGES

Mutua Intercomarcal i el cas Urdangarin

Manresa · La Mútua Intercomarcal, la junta de la qual està formada per empresaris de Manresa i rodalies, ha donat 230.000 euros a les empreses de la trama Nóos, coneguda per les seves estafes i a la qual pertanyia Iñaki Urdangarin. No són els únics: la família Tous també hi ha participat amb la mòdica suma de 69.000 euros. > 8

MANRESA

Nova ordenança de civisme

Manresa · Seguint l'absurd model de Barcelona, de Berga i d'altres ciutats catalanes; l'Ajuntament de Manresa vol aprovar una ordenança de civisme per a la ciutat. Aquestes ordenances són classistes i afavoreixen l'arbitrarietat i els abusos de poder. > 9

CALLÚS

Salvem Callús

Manresa ·L'empresa Efienergia ha presentat un projecte a l'Ajuntament de Sant Mateu de Bages per fer un «dipòsit de material provinent d'ecoparc» al paratge de la Portella a Sant Mateu de Bages. Aquest «dipòsit de material provinent d'ecoparc» ha posat en alerta les veïnes més properes al paratge de la Portella, al municipi de Callús. > 4

DOSSIER CENTRAL

SUEÑO DESPERTAR MUJER.* COMUNITAT TRANSEXUAL A HONDURES.

Editorial

Ad-hominem tirant a manipulació

L'Espurna

Manresa, gener de 2012

La fal·làcia ad-hominem, està de moda als mitjans de comunicació, i en especial als de Manresa i comarca. Desacreditar la font per a desacreditar el seu testimoni. Un fal·laç argument tòpic i típic del discurs mediàtic, que va calant encara més en l'opinió pública. I és que, tal i com va passar amb en cas d'en Mustapha, diversos Mitjans de Comunicació s'han fet ressò de l'actuació policial que va acabar amb la vida d'en Sergio embrutant i escopint connotacions negatives damunt la imatge de la víctima.

La majoria de mitjans han pres com a notícia central (cal citar com a exemples els escandalosos articles del *Regió 7* de la setmana del 2-7 de gener de 2012) la suposada fitxa policial d'en Sergio en comptes de narrar i buscar explicacions dels fets ocorreguts que van provocar la mort d'un jove. Aquest «currículum policial», desmentit per la família, ha servit per una banda com a justificant de la brutal actuació dels Mossos d'Esquadra, i per altra banda ha estat un argument per a desacreditar la versió de les familiars d'en Sergio. Cal destacar, que no només s'ha jutjat com a «delinqüent» la víctima mortal, sinó que també s'ha jutjat de similar manera la companya d'en Sergio, la única testimoni dels fets. Per citar un mer exemple sobre l'aprofundiment de l'ús de la fal·làcia ad-hominem o senzillament un gest de manipulació en tota regla, podem citar l'adjectiu que acompanyava a en Sergio al mitjà *Regio7* (4-01): «El multireincident mort».

Per altra banda, diversos mitjans i en especial els mitjans comarcals com *Regió 7*, no han ni contrastat la notícia amb les familiars d'en Sergio, fent de la versió de la Conselleria d'Interior la única i vertadera. Tot i que la manca de contrast informatiu no ens ve de nou —en cas d'en Sergio no és aïllat, trobem el cas d'en Mustapha, el cas d'en Sinani Gazmed i tants altres— cal remarcar la intencionalitat d'aquest fet. La uniformització de les fonts informatives és un element que reforça la vinculació entre el poder i els mitjans, utilitzant a aquests com a veritables gabinets de comunicació allunyats de tot codi deontològic periodístic. Una vinculació que fa que les notícies policials esdevinguin campanyes mediàtiques per a rentar imatges i aportar el grau de desinformació suficient per tal que la societat no sàpiga mai el que realment passa.

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT:
c. del Balç 4 baixos esquerra, 08600 Berga.
www.berguedallibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS:
c.del Balç 4 baixos dreta, 08600 Berga.
Tel i fax: 938216747.
cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747.
sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent. Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361.
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559. cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT/CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa. cnt_ait_manresa@hotmail.com www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c. Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa.

Sumari

Pàgina 3 (laboral):
_Reforma laboral: panorama desolador

Pàgina 4 (agressions al territori):
_Neix la Plataforma Salvem Callús

Pàgina 5 (laboral):
_LJodi Simon Perayre (*Berguedà Actual*): vist per a sentència

Pàgina 6 (política parasitària):
_Els sous d'alguns polítics al Berguedà

Pàgina 7 (abusos de poder):
_Mortals abusos policials a Manresa

Pàgina 8 (corrupció)
_La Mutia Intercomarcal està implicada en el cas Urdangarin

Pàgina 9 (ordenança de civisme i models de societat):
_L'Ajuntament de Manresa vol aprovar una ordenança cívica
_Pedres i cartells o metges i mossos

Pàgina 10 (agressions al territori i abusos de poder):
_La fiscalia demana 27 anys de presó contra nou activistes d'Esplugues del Llobregat

Pàgines 11-14 (Dossier central):
_Transexual a Hondures

Pàgina 15 (repressió):
_Juan Martín, CNT de Catalunya

Pàgina 16 (seguretat):
_Contra la falera per la seguretat

Pàgina 17 (denúncia i història):
_ Capitalistes disfressats de pukis
_Memòria amputada i revisionisme

Pàgina 18 (autogestiona`t):
_Nocions d'autodefensa

Pàgina 19 (antipatriarcal):
_Dona i presó: l'amplificació del rol de gènere

Pàgina 20 (internacional):
_Rampinyaries, Afganistan i nosaltres

Pàgina 21 (ressenyes):
_Resssenyes

Pàgina 22 (humor, menjar i poesia)
_La recepta
_Humor
_Agenda

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Concha Liaño

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 15 de març de 2012.

En aquest número hi ha participat: ACAB, Carbaça, Caro i Cara, Columna Clitoriana, Concha Liaño, l'Espurna, Flors, Frígoles, Galla Talls, Gati, Incívic, Iaia Ramona, Iogurt, Konvent.0, Meltzer, Miguel Prodigiós, Oriol Matadepera, Pantera, Pasqual Aguilar, Pep i tu, POP, Precària, Presi, Uri, Uter que palpita.

www.bllibertari.org/pesolnou

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
pesolnegre@berguedallibertari.org

Reforma laboral: panorama desolador

Gaia Talls

Capolat, març de 2012

Ja ho vèiem a venir, tal i com vam exposar a l'anterior número d'aquesta publicació (1). La campanya electoral no havia fet res més que retardar la implantació de mesures cada cop més agressives cap a la majoria de la població. A diferència de Grècia, Espanya no ha estat intervinguda oficialment però les directrius de l'alta política estatal i europea, així com la dels grans lobbies econòmics, ja estaven traçats.

Passats doncs els comicis, ens estan caient més i més retallades, la pujada de l'IRPF, la moderació salarial (2), entre altres; i com no, una nova reforma laboral. Aprovada pel govern el passat 10 de febrer, amb el Reial Decret Llei 3/2012, de mesures urgents per a la reforma del mercat laboral, dos dels seus artífexs, Mariano Rajoy i el ministre d'Economia Luís de Guindos, deixaven anar que és «extremadament agressiva». A continuació, en detallem els punts més rellevants.

Expedients de Regulació d'Ocupació

1. S'amplien els supòsits d'EROs: les empreses podran acollir-se a aquesta modalitat al·legant pèrdues actuals o previstes o la simple disminució persistent d'ingressos o vendes durant 3 mesos consecutius.

2. A més, les empreses ja no hauran de comptar amb l'autorització de les administracions per tirar endavant els EROs i, en cas de desacord amb els sindicats, ho resoldrà un jutge, en un plaç no superior a 2 mesos. Les sentències sobre EROs no es podran recórrer davant el TS quan afectin a menys de 50 treballadors.

3. Aquest pretext, així com per raons anomenades objectives (3), serviran per canviar les condicions laborals de la plantilla: L'empresa podrà alterar la jornada laboral, horaris, sous i torns, així com aplicar la mobilitat funcional (incloent la degradació de categoria professional) i la geogràfica. En cas de què les persones afectades no vulguin acceptar les noves condicions, l'empresariat podrà rescindir contractes, només indemnitzant amb 20 dies per any treballat, amb un màxim de 9 mesos. Els empresaris podran baixar els salaris, sense necessitat d'acord, avisant amb 15 dies d'antelació. Cal afegir que aquesta rebaixa no està limitada per la legislació.

Indemnitzacions: cap a l'acomiadament gratuït

1. Abaratiment considerable de la indemnització per acomiadament improcedent dels contractes indefinits, que passa a ser de 33 dies per any treballat amb un màxim de 24 mensualitats (4)..

2. Les faltes d'assistència a la feina, tot i que siguin justificades i intermitents, com per exemple per malaltia, podran ser motiu d'acomiadament procedent quan arribin al 20% de les jornades hàbils en 2 mesos consecutius, o al 25% en 4 mesos discontinus, dins un període de 12 mesos.

3. Els acomiadaments objectius implicaran indemnitzacions de només 20 dies per any treballat. En cas de què es recorri judicialment i es guanyi el recurs, es podrà percebre com a màxim els 33 dies, cobrant-se com a molt l'equivalent a 12 mensualitats. A més, desapareixen els salaris de tramitació que es podien percebre durant l'espera de la sentència.

Empitjorament dels contractes

1. S'estableix, per les empreses de menys de 50 treballadors/es, una nova modalitat de contracte indefinit que té un període de prova d'un any, durant el qual l'empresari pot acomiadar sense cap indemnització i sense necessitat d'al·legar cap causa.

2. Es desregularitza el contracte a temps parcial: es permetrà que els treballadors a temps parcial puguin fer hores extres. 3. S'amplia fins els 30 anys el contracte de formació i aprenentatge fins que l'atur baixi al 15%.

Deteriorament de la negociació col·lectiva

1. Els convenis sectorials o col·lectius perden la seva funció d'eina reguladora. L'empresariat podrà despenjar-se i aplicar directament el conveni de l'empresa (en cas d'existir) o negociar directament amb les i els treballadors, establint-se un organisme mediador en cas de desacord. La pròrroga automàtica dels convenis col·lectius tindrà una duració màxima de 2 anys, deixant pas després a la negociació individual si no hi ha nou conveni.

2. S'elimina l'accés al conflicte col·lectiu quan l'empresa negui als representants dels treballadors informació de caràcter reservat o quan no els comuniqui determinades informacions.

3. S'ha exclòs l'ús del conflicte col·lectiu per «litigis relatius al compliment pels representants dels treballadors i els experts que els assisteixin de la seva obligació de sigil·li.»

Altres

1. Les persones aturades que cobrin la prestació estaran obligades a realitzar serveis d'interès general en benefici de la comunitat. S'hi suma el fet que la reforma obre la possibilitat de despatxar els/les empleats/des públics/ques per causes objectives: la conclusió és que l'Estat necessita que les aturades/ats realitzin la feina que ara fan els empleats públics que estan en actiu, retallant costos per la banda de les i els més vulnerables; però, sobretot, mantenint ocupades/ts cada cop més gent que sense feina i pocs recursos, pot dedicar el seu temps a organitzar una resposta a tot el què ens ve a sobre.

2. Les ETTs passen a ser agències de col·locació (en competència amb l'INEM i el SOC), el què vol dir que els i les desocupades estaran obligades a acceptar les ofertes que aquelles els hi tramitin, amb la possibilitat de perdre la prestació si en refusen més de 3.

3. Les mútues d'empresa tindran més poder per controlar i pressionar els/les treballadores de baixa, deixant-se la porta oberta a què, en el futur, aquestes mútues puguin donar l'alta mèdica.

Implicacions de la Reforma

I és que la reforma no és només agressiva, també és molt regressiva. Amb l'excusa de crear llocs de treball, els i les treballadores portem més de 30 anys empassant-nos reformes laborals que només empitjoren les nostres condicions de vida; i amb aquesta última, ens situem molt a prop de les condicions laborals de fa més de 100 anys.

El poder empresarial s'engrandeix i en surt molt beneficiat. Davant un panorama de por a la manca de recursos i de feina de la major part de la població, les empreses podran aplicar tota mena de xantatges i mantenir els i les seves treballadores ben sotmeses: que si rebaixes de sous i/o de categoria, que si generalització dels contractes porqueria, que si acomiadaments per malalties, que si períodes de prova interminables, que si canvis d'horaris, que si mobilitat geogràfica, que si acomiadaments per manca de vendes (tot i que no cal que hi hagin pèrdues) o per causes objectives que només ha avaluat l'empresa; i limitació del possible conflicte i negociació col·lectives. I tot, molt bé de preu i amb la possibilitat de contractar altres persones amb pitjors condicions contractuals i amb tota mena de bonificacions per les empreses, també incloses en aquesta nova llei.

Una vegada més, els i les què produïm, que fem que el què ens envolta funcioni, estem més lluny de l'anomenat benestar, de l'anomenada qualitat de vida i més a prop de la precarietat, la pauperització, l'ansietat i la inestabilitat.

Però no contents amb tot això, el passat 20 de febrer, el president de la CEOE, José Luís Feito, va plantejar que les persones en atur puguin deixar de cobrar la prestació en el moment en què refusin la primera oferta de feina. Sembla ser que la possibilitat de triar una feina digna li sembla massa generosa, tal i com va recalcar.

Si les persones en atur no poden ni negar-se a treballar, l'esclavitud està servida.

Per acabar d'arrodonir el panorama, no ens sorprèn tampoc que des de Convergència i Unió, s'hagi recolzat la Reforma i que, a més, s'hagi preocupat per exigir una més àmplia regulació del dret a vaga. Segons Duran i Lleida, aquest no pot anar contra l'interès general, és a dir, l'interès que els poders polítics i econòmics decideixin; en definitiva, els seus propis interessos.

Conseqüències per les dones

Tot i que la classe política porta anys atribuint-se mèrits al voltant de l'eradicació de la discriminació laboral (entre altres) envers les dones, la no alteració del sistema empresarial ha perpetuat que la major part de les dones patim el pitjor del mercat laboral: segregació ocupacional (5), temporalitat en la contractació, jornada a temps parcial, menys promoció professional o reduccions de jornada per cures familiars. Tot això es tradueix en menors percepcions salarials, menors quanties de prestació per atur i menors pensions. Més pobresa per les dones.

En aquest context, la ministra de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat, Ana Mato, ha anunciat un Pla Nacional d'Ocupació per Dones, emmarcat dins la reforma laboral; una Estratègia Global contra la Discriminació; i un Pla Personalitzat contra la Violència de Gènere. Segons les seves declaracions, les dones hauríem de ser el motor de la proposta econòmic-laboral del PP. Quanta hipocresia.

Del què es tracta en realitat és de donar llargues mànigues a l'empresa. Per una banda, s'aboca les dones a continuar sent mà d'obra barata i esclava. Efectivament, som el motor de l'economia patronal, acostumades a dures condicions laborals que es generalitzen, amb aquesta reforma, a tota la població activa; les dones són objectius perfectes per assumir aquesta càrrega i garantir l'increment dels guanys empresarials. D'altra banda, s'estableixen tot un llistat d'incentius i bonificacions per les empreses, per facilitar la contractació de dones i la igualtat salarial. Un negoci rodó.

En definitiva, que l'elit política ens fa servir per quedar bé davant la opinió pública i les empreses ens faran servir per acumular beneficis i fer xantatge als companys, com a mà d'obra més rendible. Per això, cal que tinguem totes i tots prou clar que la violència de gènere no és només la domèstica, sinó que la patronal també ho és i ben dura. No combatre-la col·lectivament ens fa més vulnerables a totes i tots, amb la què ens ve a sobre.

Berguedà i Bages

El Berguedà i el Bages, especialment el primer, són comarques castigades per l'atur, la mobilitat geogràfica, la precarietat, els contractes porqueria, entre altres (6). Som, doncs, carn de canó per l'explotació laboral, ja que la necessitat ens estreny. Som especialment vulnerables a la coacció econòmica.

Per això, és important que no perdem de vista quina és la direcció que estan prenent totes les mesures imposades amb la crisi. No hem d'oblidar que, molts i moltes de nosaltres, ja portem molts anys en crisi. Que la nostra necessitat no sigui la riquesa i el poder de les elits econòmiques i polítiques.

Notes:

(1) *Pèsol Negre* núm. 55, Eleccions, crisi i més del de sempre.

(2) El passat 25.01.2012, CCOO, UGT i CEOE acordaven que l'increment salarial anual basat en l'IPC sigui, fins al 2014, inferior a aquest índex, minvant encara més la capacitat adquisitiva dels i les treballadores.

(3) Per raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció.

(4) Fins ara era de 45 dies per any amb un màxim de 48 mensualitats.

(5) La segregació ocupacional per sexe és la tendència a que homes i dones treballin en diferents ocupacions, separats uns i altres en l'estructura ocupacional. Aquesta separació significa exclusió social de les dones perquè s'ubiquen, en termes generals, en ocupacions amb pitjor estatus i condicions de treball desfavorables.

(6) L'atur al 2011 va ser de 7,26% al Berguedà i de 8,27% al Bages, més d'1 punt per sobre la mitjana catalana. Però el què és especialment escandalós és que a ambdues comarques la taxa de temporalitat dels contractes realitzats supera el 90%, el què implica per una banda, no renovació de contractes i les bonificacions empresarials que se'n deriven; de l'altra, inestabilitat i precarietat pels i les reballadores d'aquestes zones.

Neix la plataforma Salvem Callús

Primer objectiu: aturar el projecte d'abocador de Sant Mateu de Bages

Precaria

Manresa, novembre de 2011

Tot comença el juliol passat quan en alguns mitjans de comunicació va aparèixer la notícia que s'està estudiant l'ubicació d'un «dipòsit de material provinent d'ecoparc» al paratge de la Portella a Sant Mateu de Bages. Aquest «dipòsit de material provinent d'ecoparc» fa alertar les veïnes més properes al paratge de la Portella, el municipi de Callús. Va passar el mes d'agost i les vacances i el setembre les notícies es confirmaren: un abocador de residus urbans de classe II. Els ecoparcs són unes instal·lacions on va a parar tot el residu del contenidor gris (el rebuig) es comprimeix i s'embolica amb polietilè per després dipositar-ho en dipòsits i enterrar-ho en el sòl per sempre més.

Al conèixer aquesta notícia, un grup de veïnes del poble va començar a organitzar-se i informar-se d'aquest projecte. El projecte és promogut per l'empresa Efienergia (que pertany a un holding d'empreses anomenat EM Grup) i que ha presentat el projecte a l'Ajuntament de Sant Mateu de Bages ja que el terreny es troba en el terme municipal d'aquest municipi, malgrat trobar-se molt proper al nucli de Callús.

Més sorpreses van quedar les veïnes quan descobreixen que el president d'aquesta empresa és l'empresari Lluís Basiana propietari també de Gestora de Runes del Bages (GRB) una empresa que actualment té un abocador de classe I on teòricament s'hi hauria d'abocar material intern, runes provinents de la construcció. Però la gent de Callús saben que no és així ja que s'han vist camions abocant material que no tenia aspecte de runa, i fins i tot, veure de matinada pujar camions per la carretera que porta a l'abocador. La confirmació d'aquestes sospites és les últimes notícies aparegudes el mes de novembre passat al diari *Regió7* i el digital ManresaInfo.cat on explicaven que l'unitat de servei i protecció de la natura SEPRONA de la Guardia Civil està investigant a GRB per abocaments il·legals. I més quan a l'any 2002, l'Ajuntament de Sant Joan de Vilatorrada va clausurar un abocador també de classe I a una altre empresa del mateix Lluis Basiana.

Però les sorpreses no finalitzen aquí. En aquest projecte d'aportació privada i gestionat per la iniciativa privada, s'hi suma el coneixement d'una societat vinculada per lligams familiars i polítics. Començant pel propietari del terreny Joan Portella, que és cunyat de Joan Ferrer soci de Lluís Basiana en algunes de les seves empreses i alhora cosí de l'alcalde de Sant Mateu de Bages, en Pere Ribera d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC) que és alhora assessor del consell d'Argicultura, Ramaderia, Pesca i Medi Natural en Josep Maria Pelegri també d'UDC. Però l'escàndol no s'acaba aquí, la companya d'en Lluis Basiana és l'Olga Sànchez, actual regidora de Seguretat Ciutadana a l'Ajuntament de Manresa també per UDC, és a dir companya de partit d'en Pere Ribera.

Davant d'això les veïnes decideixen constituïr-se en plataforma i així es va crear l'octubre passat la Plataforma Cívica Salvem Callús, nascuda arran de la problemàtica amb l'instal·lació d'aquest abocador, però també per altres amenaces que està tenint i tindrà el poble de Callús: la ubicació d'una empresa de material químic Grup ADI, l'ampliació de l'abocador de runa de GRB i la possible ubicació d'un gran polígon industrial de 83 ha en terreny agricola promogut pel Consorci de la Zona Franca de Barcelona, on Iberpotash està interessat a ubicar-hi part de la seva nova organització amb el projecte Phoenix.

Un dels motius que més ha fet alertar la població del municipi de Callús és l'acceptació de tots aquests projectes per part de l'alcalde Enric Vall de Vilamaró (CiU). Un alcalde que farda de «venir de l'empresa privada» i que per ell l'objectiu és «no deixar escapar cap tren» ja que a Callús, com a tots els pobles, hi ha moltes persones aturades. Per aquest alcalde que pensa que «tot el què no són pessetes són punyetes» l'abocador de residus urbans de classe II a terme de Sant Mateu de Bages, on el municipi de Callús no en sortiria beneficiat econòmicament ja que les taxes anirien per l'Ajuntament de St Mateu de Bages i Callús només en rebria els perjudicis: males olors, filtracions de lixiviats en el sòl amb risc de contaminació del riu i els aqüifers, trànsit de camions, etc... Doncs per l'alcalde aquest projecte no sembla malament, perquè pot generar «llocs de treball». A més ell prové del món del transport i no seria estrany que alguna concessió s'adjudiqués en cas de què aquest abocador es fes.

Salvem Callús va presentar en el marc d'exposició pública del projecte un seguit d'al·legacions amb la finalitat d'aturar-lo

A dia d'avui ha finalitzat el període d'exposició pública i l'Ajuntament de Sant Mateu de Bages s'ha rentat les mans amb la resposta de les al·legacions, diu que «encarregarà un informe extern» a una persona tècnica de la matèria ambiental per tal que avaluï el contingut de les al·legacions presentades. Així doncs s'està a l'espera de què hi hagi una nova resposta com també que es publiqui l'informe ambiental de l'Oficina de Gestió Ambiental Unificada (OGAU).

Mentrestant la plataforma Salvem Callús continua fent campanya contra aquesta instal·lació, mostrant el seu rebuig, no pel simple fet que hagi tocat d'aprop, sinó perquè l'ubicació no és la correcte: en mig de dos torrents, a prop de nuclis de habitats, amb uns residus que no seran generats a la comarca ni a la regió central, sinó a l'àrea metropolitana de Barcelona, que l'interés d'aquest abocador és totalment privat i que pretén ser gestionat per una empresa que no dóna cap garantia de bona gestió sinó tot el contrari.

Per més informació: http://salvemcallus.blogspot.com

Al·legacions presentades per la plataforma Salvem Callus

- L'engany amb el nom que pretén rebre la benedicció com a iniciativa beneficiosa per al medi ("projecte d'actuació específica d'interès públic en sòl no urbanitzable, per a la RESTAURACIÓ D'ACTIVITAT EXTRACTIVA D'ARGILA, MITJANÇANT EL REBLIMENT AMB BALES DE MATERIALS ADEQUATS"

- La denúncia que s'intenta amagar en un projecte d'interès públic quan en realitat l'únic que pretén és el rendiment econòmic per part d'un privat.

- Es vol situar em mig d'un corredor verd, en una zona catalogada per el planejament urbanístic com a protecció especial i en mig de dos torrents que conflueixen i desemboquen al riu Cardener.

- Els residus provindran de l'àrea metropolitana de Barcelona, el Bages ja cobreix la seva quota de residus amb l'abocador de Bufalvent (Manresa), així s'incompleix els principis d'autosuficiència i proximitat indicats en les directives europees, espanyoles i catalanes.

- Les distàncies amb l'ubicació de l'abocador i els nuclis habitats són molt curtes, una instal·lació d'aquestes característiques genera pudors, tal com s'ha pogut demostrar en els abocadors Elena de Cerdanyola del Vallès i Vacarisses.

- El projecte no presenta com es pot resoldre el problema de mobilitat que generarà al nucli de Callús amb 20 camions diaris carregats amb 18 bales de 1,5 tones cadascuna.

- Aquesta instal·lació no respon a cap necessitat urgent de tractar els residus dels habitants dels municipis de la zona. Actualment a l'abocador de Bufalvent (Manresa) s'hi aboquen uns 75.000 tones de residus/any en aquest s'hi pretén abocar 110.000 tones de residus/any.

- També es va denunciar el possible delicte de prevaricació, per la vinculació política i familiar amb alcaldes, propietari i empresari.

- I finalment, en el projecte presentat no hi ha cap previsió de control de les bales dipositades en el futur, més enllà dels sis anys de vida que es preveu per a aquesta instal·lació. Què passarà al medi ambient (aigua, aire, boscos...), un cop acabat el projecte?

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

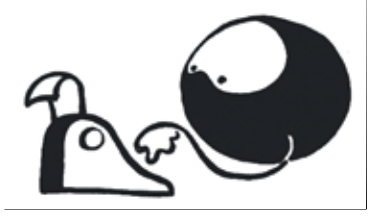

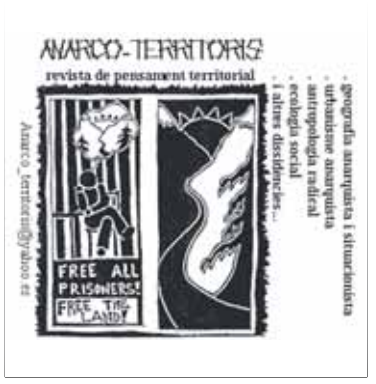

Jordi Simon Perayre (*Berguedà Actual*): vist per a sentència

Flors

Berga, novembre de 2011

El proppassat 29 de febrer, a les 11,30 h al Jutjat Social de Manresa, es va dur a terme el judici que ha de determinar si l'empresa Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL, editora del periòdic *Berguedà Actual* i el que llavors era el seu gerent, Jordi Simon Perayre va acomiadar improcedentment dues de les seves treballadores. Els fets van succeir, durant el passat mes de juny (vegeu pàgina 3 de l'edició número 53 del *Pèsol Negre*). A partir d'aquests acomiadaments, la CGT de Berga —sindicat on les treballadores estan afiliades— ha convocat dues manifestacions i ha donat a conèixer aquest conflicte laboral arreu de la comarca del Berguedà, especialment a Berga, on fins ara l'empresa tenia la seva seu.

Després que no s'aconseguís arribar a un acord entre el sindicat i l'empresa, ha plogut molt al *Berguedà Actual*, en un intent per tirar endavant l'empresa, alguns dels socis es van plantejar agafar les regnes del projecte efectuant alguns canvis, especialment pel que fa la gerència, per aquest motiu durant la tardor Inciatives Berguedanes de Comunicació SL, va editar en paper un parell de números més de la publicació, cosa que segons han explicat fonts properes a l'empresa no va ser gens fàcil ja que el mateix Jordi Simon va acabar posant «pals a les rodes», dificultant la tasca dels socis/es. Una de les possibles raons perquè Simon boicotegés aquesta nova etapa del periòdic, podria venir relacionada amb què alguns dels socis van confirmar la seva voluntat amb la CGT de pagar a terminis part del deute de l'empresa amb les treballadores acomiadades i la possibilitat de readmetre-les quan la situació del periòdic fos més favorable. Finalment, aquests socis es van veure obligats ha abandonar el projecte.

El passat 15 de desembre, a les oficines del *Berguedà Actual* es va celebrar una junta general on, entre altres coses, es pretenia ratificar el gerent —el senyor Jordi Simon Perayre—, tancar l'empresa cedint l'activitat a una altra entitat, vendre els actius, deixar el local de lloguer i llogar un apartat de correus. Mentre arribaven els socis accionistes es va fer una concentració de protesta d'unes vint persones davant la seu de l'empresa. Les concentrades van exigir la readmissió de les companyes acomiadades o el pagament del que es deu a les dues treballadores, afiliades a la CGT de Berga, que van ser acomiadades de manera improcedent el mes de juny passat. Jordi Simon, no va voler donar la cara ni en aquells moments fer cap comentari als altres mitjans de comunicació que hi havia convocats al carrer.

La CGT de Berga va explicar que des del juny l'empresa ha funcionat amb treballadors en negre, becaris i estudiants en pràctiques. El gerent Jordi Simon Perayre ha defugit la negociació i no ha volgut pagar el que es deu a les treballadores. «A causa de la seva mala gestió les treballadores han perdut la feina i l'empresa s'ha enfonsat. És lamentable que empreses amb tantes ajudes públiques no hagin de respondre de manera més seriosa de la seva gestió.»

L'Esther, una de les companyes afectades per aquest acomiadament, explica que «es va dur a terme una reunió de socis de la mercantil Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL, on el llavors soci de l'empresa, Josep Santacreu, s'oferia a dur a terme les feines de director, per intentar recuperar el deute obtingut pel gerent, amb la modificació del diari *Berguedà Actual* en suport paper, amb nous continguts i una nova proposta d'idees molt innovadores.» I afegeix, «Abans d'agafar la gerència, vam reunir-nos amb el senyor Santacreu, per comunicar-li la nostra situació i el deute pendent, ell es va comprometre que quan fos possible intentaria abonar-nos la quantitat que ens havia de liquidar l'empresa, que ell estava al corrent de tots els esdeveniments, incloses les demandes que vam posar, perquè el gerent Jordi Simon, no ens pensava abonar ni la quitança corresponent, ni les diferents pagues extraordinàries d'estiu, hivern, així com les vacances que no vam portar a terme i se'ns devien, i que a causa d'això, vam haver de prendre com a mesura, per cobrar el que ens corresponia, ja que no volia arribar a cap acord. També vam informar-lo que ens va despatxar de manera improcedent dels nostres llocs de treball i que els contractes, tenien una categoria laboral que no era la corresponent i per suposat tampoc el sou.»

Fotos: El 15 de desembre una vintena de persones es van concentrar davant de la seu de l'empresa on hi tenia lloc una junta general de l'empresa.

El canvi de gerència no es va dur a terme, ja que la situació que va deixar Jordi Simon era insostenible, i va continuar ell com a gerent, deixant de produir el diari *Berguedà Actual* en suport paper i seguint aportant les noticies mitjançant la web del mateix diari.

Les dues companyes expliquen que amb la darrera manifestació davant del *Berguedà Actual* pretenien donar la cara i seguint mostrant «la nostra inconformitat, però ni els socis que van anar a la reunió que per aquell dia tenien convocada, ni el gerent, que es va amagar i no va sortir en cap moment; ens van voler donar cap resposta.» A pocs dies del judici, les companyes Lídia i Esther, explicaven que «ara sí tenim una resposta i com sempre amagada, sense donar la cara i de la manera que ja coneix tothom, de com sol actuar aquest personatge. Ens hem assabentat que Jordi Simon s'ha dedicat a enviar correus electrònics a diferents persones, entitats i associacions de la comarca dient que volem més diners dels que ens corresponen i disculpant-se per la nostra actuació (manifestacions, informació sobre els fets...). Les disculpes i les explicacions, les hauria d'haver fet arribar a les treballadores afectades, enlloc d'amagar-se i mentir a través de correus electrònics i, sobretot, caldria que pagués allò que ens deu. No demanem més diners, només els que ens corresponen, tan fàcil com això, el que és nostre per dret per haver treballat deixant-nos la pell en aquesta empresa.»

Primer judici a Jordi Simon

Les treballadores i el sindicat van demandar a Inciatives Berguedanes de Comunicació SL i a FOGASA. Jordi Simon, l'antic gerent, va presentar-se al judici acompanyat del seu gestor i un auditor. Les treballadores hi van anar amb l'advocada de la CGT (la Isabel), alguns amics i alguns companys del sindicat. En un principi el jutge pretenia que s'arribés a un acord i no es fes el judici, ja que no es tracta de molts diners. Tanmateix, Simon només oferia uns mobles d'oficina. Per tant, més tard es va celebrar el judici, on Simon no va saber explicar qui va treure els darrers tres números de la publicació, tampoc va saber explicar perquè no s'aplicava el conveni que legalment corresponia a les treballadores i en definitiva es va fer el desentès de tot i més. Pel que fa a l'estat de comptes que havia de demostrar si era un acomiadament objectiu o improcedent, Simon va presentar un auditoria. Efectivament l'auditoria que aportava Simon certificava que no hi havia diners, tanmateix l'auditoria s'havia fet el 23 de febrer de 2012!, quan els acomiadaments es van fer al juny de 2011 i el tancament definitiu de l'empresa el desembre passat. Per tant, tampoc queda provat que en aquell moment no hi haguéssin diners.

Ara queda esperar la sentència del jutge sobre la procedència o no dels acomiadaments. També quedem a l'espera del nou judici per la demanda presentada per les treballadores i el sindicat per les diferències salarials no cobrades el darrer any en virtut de la no aplicació correcte del conveni.
La situació és d'allò més perversa: amb els diners que costa un auditor, un gestor i tota la pesca; una empresari mínimament intel·ligent hagués arribat a un acord econòmic amb les treballadores. Tanmateix aquest no és el cas. Si bé les treballadores han tingut un comportament exemplar a l'hora de defensar allò què és just i legal; l'empresari ha estat un exemple de mala gestió, de mala fe, d'una gran irresponsabilitat i, finalment, de poca intel·ligència. Esperem que acabi el millor possible per les treballadores. Seguirem informant.

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Els sous d'alguns polítics al Berguedà

A la comarca, els polítics cobren uns sous desorbitats mentre la resta de gent pateix retallades salarials, laborals i socials.

POP

L'Espunyola, febrer de 2012

	Alcalde	Dedicació	Junta Govern	Assistir a Ple	Grups anual	Regidors	Comissions	Vàris
Berga	45.731 €	100%	Tinents 6.000€	602€/any + comissions	1560,60 €	624,24€/mes	+ assistir a Ple	
Gironella	33.132 €	100%	75 €	10 €	50€/mes	15€/mes	60€	
Puig-Reig	27.392 €	80%	266,43 €		95€/mes	145,35€ mes + 15 €		
Avià	9.256,44 €	70%	137,5 € (2 al mes)	82 € (cada dos mesos)				
La Pobla	1458,81€/mes	?	80 €					14 pagues
Bagà	51.953,54 €	?						
Vilada	2750€/mes	?						14 pagues

	Presi	Vice-Presi x5	Presi Grup x6	Diputat x15	Portaveus x4
Dipu Barna	8265,98€	6921,17€	6921,17€	5967,60€	3795,85€
		Alcalda Cercs		Regidor Navàs	Regidor Navarcles

	President	Comissions	Plens
CCBerguedà	24421€	220,9€	132,17€
		11 membres	19 membres

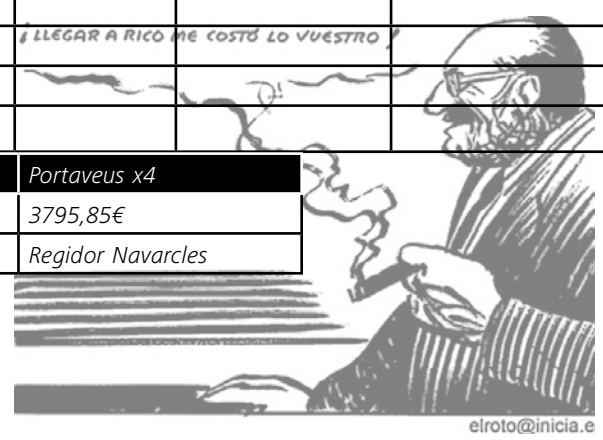

L'estat actual de l'economia fa entendre que les coses no van gens bé, ja que la gent es queda sense feina, no hi ha diners per a res i entrarem en una espiral de desesperació. Però és curiós observar com moltes de les empreses mínimament grans estan aconseguint grans beneficis encara que estiguin orquestrant EROs, EREs i d'altres sigles ben legalitzades.

Tot fa creure que això que tenim no és una crisi qualsevol, ja que ha seguit una sèrie de passos que eren, i són, de manual. Ha concordat massa la realitat amb la teoria.

El més senzill és que la resposta més simple sigui la més certa. Estem vivint una reestructuració capitalista on els petits i mitjans empresaris han de tancar i cedir el seu terreny i la seva quota de mercat a les grans empreses, en el major dels casos multinacionals lligades als poders polítics i financers, casualment els mateixos que han creat aquesta crisi.

També cal observar que malgrat els enormes beneficis de les empreses, estan acomiadant a un gran nombre de gent. Tot això no és degut a la manca de diners, ni a la manca d'idees innovadores per crear treballs inútils i alienadors. Estem vivint, entre d'altres, una reestructuració laboral (com en tots els altres àmbits, com la sanitat, els servies socials, l'educació i, com no, les relacions de poder entre les persones) on es deslocalitzen la majoria de feines a regions on els sous siguin més baixos. Gràcies a això, per a ser més competitius (un eufemisme d'abaratir despeses mitjançant els sous) hem de precaritzar les relacions laborals, baixant sous, facilitant els acomiadaments i totes aquelles coses que es van aconseguir fa 30 anys. Alguns ja porten massa anys avisant-nos del que ens passarà.

Davant d'això, hi ha gent que posa l'esperança en un seguit de coses. Una d'elles és la política i les persones que s'hi dediquen; els polítics.

Però tinguem-ho clar. Aquesta gent treballa per al seu propi benefici i no per amor a l'art. Si fos així, els polítics tindrien càrrecs no remunerats. Són persones que viuen de l'explotació de les altres persones, xuclant-los-hi la sang (en aquest cas els diners) mitjançant impostos, sous, dietes, comissions, regals, favors i influències.

Si no convencen aquests arguments poc clars, a continuació es mostren tot un seguit de dades on es procuren aclarir els sous que tenen aquesta colla de paràsits. A més, no existeix una base de dades ni es té coneixement de quan cobren els polítics en aquest país, ni quanta gent cobra dels nostres diners (una forma d'anomenar els diners dels contribuents).

Començarem per veure la dificultat de poder calcular quan cobren

Podem trobar el sou anual brut d'un alcalde, com el de Gironella que cobra 33.132 €, el de Puig-reig que cobra 27.392€, el de Bagà que cobra 51.953€ o el de Berga, que cobra 45.731€. O podem trobar el sou desgranat en mensualitats, com l'alcalde de La Pobla de Lillet que cobra 1.458€ o el de Vilada, que cobra 2.750€ . Però resulta que aquesta última dada és enganyosa, ja que normalment cobren 14 mensualitats.

Després , pel fet de ser alcaldes, són presidents de les diverses comissions, consells o juntes de govern que hi ha al municipi. En el cas de Gironella en són 2 consells i 3 comissions. A Berga, per exemple, per assistir a tots els plens i les comissions cobren 6.002€ l'any. A Avià hi ha 2 juntes al mes i per assistir a una cobren 137'5€. A Puig-reig cobren 266€ per assistir-hi, a la Pobla 80€ i, per últim, a Gironella 75€ per junta i 60€ per comissió.

També es cobra per assistir als plens dels ajuntaments. Generalment són un al més, o fins i tot un cada dos mesos com és el cas d'Avià. Això fa pensar que tant útils i necessaris no són, ja que fan plenaris molt sovint. A més, estan cobrant un suplement per assistir a les reunions de la feina dins les hores cotitzades.

Hem de tenir present que també cobren per dietes i desplaçaments, entre d'altres coses. I moltes de les despeses que pot arribar a tenir un ajuntament només les gaudeixen ells, els seus sequaços i amics de negocis. És revelador el fet que es realitzen un elevat nombre de xerrades, presentacions, benvingudes, berenars, esmorzars i d'altres actes, els quals costen un «pico» i són de dubtós interès públic.

I no només són els alcaldes els que es dediquen a xuclar tot el que poden. Tots els regidors també cobren d'aquestes coses. Els de l'oposició menys i els del govern força més, ja que poden participar de les juntes de govern, i a les comissions i consells tenen càrrecs de confiança, com pot ser per exemple a l'ajuntament de Berga, on els tinents d'alcalde cobren 6.000€ per assistir a les juntes de govern. A Gironella, pel simple fet d'assistir al ple cobren 120€ i a Avià 82€. La qüestió és saber quants plens es fan a cada municipi.

També, pel simple fet de ser regidor es pot aconseguir un sou. A Berga cobren 624€ cada mes. A Puig-reig cobren 145€ més 15€ de suplement. És curiós com destaca el cas de Gironella, on cobren 15€ al mes. Hauran buscat una altra banda per embutxacar-se els diners, fent que el partit del govern aconsegueixi més beneficis. Però la cosa no acaba aquí. Els grups municipals, o sigui, els partits que surten elegits als plens municipals, tenen un sou i, conseqüentment, els seus membres. Així doncs a Puig-reig, cada partit, cobra 95€ al mes. A Gironella 50€. I a Berga cobren 1.560€ a l'any.

Totes aquestes dades no sabem si són diners bruts o nets, si es declaren a hisenda o quin ús se'n fa d'ells. Tampoc es pot saber quan cobren ja que falten moltes dades, com la dedicació que porten els alcaldes al seu càrrec, com els 60€ que cobren els assistents a les comissions a Gironella, les indemnitzacions que reben emmascarades com a sous o les que els hi queden després de deixar el seu càrrec,... No hem d'oblidar un altre aspecte amb el qual també s'enriqueixen: la multiplicitat de càrrecs. Els polítics són pluriempleats, ja que n'hi ha que tenen diversos càrrecs. Poden treballar tantes hores al dia i poden fer tantes feines alhora. Són membres de consells assessors, mancomunitats, consells comarcals, vocals en consells com els dels parcs naturals, consorcis de gestió de les aigües i residus,... entre tota una munió d'institucions diverses.

A la comarca tenim el cas del polèmic alcalde de Cercs, que no sé quan cobra per aquest càrrec, però sí per ser un dels 5 vicepresidents de la diputació de Barcelona. Són 6.921€ al mes (cal remarcar que el president cobra 8.265€ al mes, els presidents dels 6 grups polítics 6.921€ al mes, els 15 diputats 5.967€ al mes, entre ells un regidor de Navàs, i per últim els 4 portaveus, entre ells un regidor de Navarcles, que cobra 3.795€ al mes).

També tenim el consell comarcal, on només el president té un sou pel càrrec, de 24.451€. Però els altres membres, encara que no tenen un sou per aquest concepte, cobren per assistir a la feina. 220€ per les comissions de govern i 132€ per assistir als plens comarcals. De plens no se'n fan sovint, però de comissions n'hi ha un bon nombre.

A més, la gran part d'aquests professionals de la política i la mentida, a part de tenir una multiplicitat de càrrecs, tenen una feina externa o diverses empreses amb les que cobren grans sous, cosa que fa que puguin contractar-se a ells mateixos. Però com la llei no ho permet, hi ha un sistema molt apreciat no només en el món empresarial. Avui jo et contracto a tu i a les teves empreses i tu em contractaràs a mi i als meus amics i familiars demà.

El més lamentable és que encara rebin vots, ja que està més que demostrat que han mentit sense parar, amb falses promeses i amagant les coses que tenien pensat fer. I no se'n salva cap partit polític, ja que demostren quines són les seves intencions reals al rebre els sous que reben, al votar, a favor o en contra, de les mesures que s'estan prenent i al no denunciar insistentment la injustícia que viuen cada dia.

A més, per acabar-ho d'adobar, gran part dels polítics s'escuden que cobren menys que les recomanacions que fan diferents entitats municipalistes com l'Associació Catalana de Municipis o la Federació Catalana de Municipis. Per exemple a Berga, una població entre 10 mil i 20 habitants, es recomana que l'alcalde cobri entre 61.000 i 62.000 euros l'any. Tot això ho venen com a mesures d'austeritat, però és tot una farsa, ja que són ells mateixos, els polítics, qui marquen aquestes números.

És vist que tot és una gran mentida. Hem de començar a fer fora a tota aquesta colla, ja que no necessitem ningú per a que ens mani mentre ens roba. Som prous com per autogestionar-nos les vides, tant a nivell privat com a nivell comunitari. Sense polítics serem més felices.

Mortals abusos policials a Manresa

Una altra mort sota custodia policial

L'espurna

Manresa, gener de 2012

Quan només fa tres mesos de la mort de Mustapha El Marracki, arriba la segona mort a mans dels Mossos d'Esquadra a Manresa. Els fets van passar el 31 de desembre, quan els Mossos d'Esquadra detenen a Sergio E.C. i, acte seguit, el maten a causa dels cops i la pressió que li van propinar. Sergio va morir per un parada cardiorespiratòria hores després de ser detingut a l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa el dia 1 de gener.

La detenció es va practicar el 31 de desembre al vespre, quan Sergio i la seva companya anaven cap a la casa de les familiars situada a les Bases de Manresa. Va ser en un semàfor quan li van donar l'alto i el van identificar. Segons la versió policial, Sergio tenia diverses ordres de cerca i captura i va oposar «resistència» a la detenció. Però segons declaracions de la companya d'en Sergio (present davant dels fets) la detenció es va practicar de forma «violenta». «Els Mossos d'esquadra van començar a donar-li cops quan en Sergio ja estava al terra emmanillat de peus i mans», va explicar la companya. La testimoni també ha negat que Sergio intentés prendre una arma a un efectiu policial, tal i com afirma la versió policial, ja que Sergio estava amb les mans aixecades i que en cap moment va oposar resistència. «Ell només preguntava perquè se'l detenia», va explicar la campanya.

La testimoni també ha negat que Sergio intentés prendre una arma a un efectiu policial.

La testimoni dels fets també va denunciar que els Mossos d'Esquadra la van comminar a abandonar el lloc o sinó l'haurien de detenir. Va ser llavors, quan ella va marxar per a avisar a la família, però al tornar es va trobar a Sergio amb una parada cardiorespiratòria. El detingut va ser traslladat a l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa, on va entrar en estat de coma induït a la Unitat de Cures Intensives. Segons la família, l'informe mèdic detalla les contusions que presentava el cos d'en Sergio en el moment de l'ingrés a l'hospital.

L'informe mèdic detalla les contusions que presentava el cos d'en Sergio en el moment de l'ingrés a l'hospital.

Les familiars han criticat a la Conselleria d'Interior perquè no els van informar en cap moment del que havia passat. Igualment critiquen a diversos mitjans de comunicació per la poca rigorositat periodística en el contrast informatiu i a l'hora de publicar la suposada fitxa policial d'en Sergio, la qual la família desmenteix. Les familiars de Sergio han presentat una denúncia al Jutjats d'Instrucció número 6 de Manresa contra els Mossos d'Esquadra per intent d'homicidi.

Les familiars de Sergio han presentat una denúncia al Jutjats d'Instrucció número 6 de Manresa contra els Mossos d'Esquadra per intent d'homicidi.

Per altra banda, Felip Puig va recolzar l'operatiu policial en unes declaracions davant els mitjans de comunicació. Segons la Conselleria d'Interior l'actuació policial va ser «impecable» i que aquesta situació no s'hagués produït «si el detingut no hagués oposat resistència». Aquestes declaracions han creat polèmica, ja que la pèrdua d'una vida humana mai pot portar l'adjectiu emprat «d'impecable».

Manifestació contra els Mossos

ACAB

Manresa, febrer de 2012

El passat dissabte 14 de gener una manifestació que comptà amb la participació d'unes 200 persones recorregué els carrers de la ciutat de Manresa sota el lema «N'estem fartes! De la policia, de pallisses, redades, humiliacions, morts,...».

La manifestació fou convocada des de diverses individualitats, sobretot arrel d'una nova mort a mans dels Mossos d'Esquadra de la Comissaria de Manresa i recolzada per diversos col·lectius de la ciutat.

Convocada a les 18h a la Plaça Crist Rei de Manresa, començà el seu recorregut a les 18h i mitja enfilant cap al carrer Guimerà de la ciutat. Crits com el de «Mustapha, Sergio, ni oblit ni perdó», «La policia tortura i asesina», «La muerte no se olvida ni se perdona, maderos asesinos, las pagaréis todas»,... ressonaren pel cèntric eix comercial davant la suspicàcia i les atentes mirades de les transeünts que sortiren en bloc a consumir durant el primer cap de setmana de rebaixes. A l'altura de la Plaça Sant Domènech

Manifestació per la mort del Mustapha.

una gran pancarta fou desplegada, on s'hi podia llegir «2 morts en 4 mesos. Policia Assassina». La manifestació continuà pel carrer del Born i el carrer Sant Miquel amenitzada pels càntics, crits i pintades que donaren un toc de necessària combativitat. A l'arribar a la Plaça de l'Ajuntament, es llegí una de les octavetes que circul·laren aquell dia sota l'atenta mirada dels «Arro's» (anti-avalots) aposentats als carrers circumdants. Vora les 19.30 h del vespre, es donà per acabada la protesta.

Ressaltar, que la manifestació comptà amb la presència d'alguns familiars d'en Sergio i d'en Mustapha.

Tot i que una manifestació de 200 persones no és pa de cada dia a la nostra ciutat, els mitjans de comunicació locals no es feren pràcticament ressò de la mateixa, evidenciant novament la voluntat d'ocultar les veus de protesta contra la policia. Altre cop, les raons d'estat per mantenir l'estatus quo s'han prioritzat buscant deixar en el silenci i l'oblit a les víctimes de l'estat.

Manifestació del passat dissabte 14 de gener.

FARTES DELS MOSSOS D'ESQUADRA

El passat 1 de gener, en Sergio, morí després de ser detingut brutalment pels Mossos d'Esquadra a Manresa. 4 mesos menys un dia havien passat des de l'actuació policial que acabà amb la vida, també a Manresa, d'en Mustapha.

Altre cop els mitjans de comunicació han provat de justificar aquesta nova mort. Difonent a tort i a dret que el Sergio tenia alguns antecedents policials (augmentats deliberadament) i alguna que altra ordre de recerca i captura, com si això fos un atenuant per assassinar impunement. Donant prioritat a la versió policial per sobre de la versió de la companya d'en Sergio, testimoni visual i directa dels fets. Mentides i veritats a mitges esgrimides en pro de salvaguardar les aparences democràtiques de l'estat i la pau social.

És en aquest context que s'entenen els esforços per evitar qualsevol signe de protesta que qüestioni la versió oficial de com se succeïren les actucacions policials: les pressions als familiars i a l'entorn pròxim dels morts o afectats; la persecució mediàtica i el setge sistemàtic a les solidàries i a les que aixequen la veu; el xantatge econòmic o l'aparició de brigades de neteja específiques per esborrar el descontentament amb la policia

La mort d'en Sergio a mans dels Mossos demostra que la mort d'en Mustapha no fou accidental, sinó que era possible. Era possible en un estat en el què les pallisses i els abusos a mans de les forces de seguretat es troben a l'ordre del dia. No es tracta de casos puntuals, d'incidents aïllats de violència policial, d'actuacions desproporcionades, d'omissions del deure. Es tracta més aviat de la prolongació i la agudització de la violència quotidiana que utilitzen i que se'ls hi ha escapat de les mans. Les morts, els desallotjaments dels indignats de Plaça Catalunya,... només són la punta d'un iceberg que oculta abusos constants.

Perquè darrere els somriures de la policia de proximitat, s'hi amaguen les redades racistes, els registres humiliants, les detencions arbitràries. Darrere l'apel·lació constant al respecte als drets humans s'hi pot discernir la pallissa, la tortura, la vexació... Darrere la defensa de la democràcia i la llibertat, hi ha els centenars de desnonaments que deixen sense cases a famílies senceres, la persecució a la dissidència, el manteniment dels privilegis dels més rics. Les campanyes de «solidaritat» impulsades pels Mossos, són un exemple prou evident de com necessiten netejar-se la cara.

Però nosaltres, ja n'estem fartes! Fartes de la repressió a la dissidència i a la pobresa! Fartes de l'autoritarisme! Fartes de la complicitat política i mediàtica! Fartes de les morts provocades per la Comissaria de Manresa! Fartes de la policia, perquè ni els volem, ni els necessitem!

La Mutua Intercomarcal està implicada en el cas Urdangarin

Carbassa
El Bages, gener de 2012

Aquests dies ens cansem de sentir els polítics, empresaris, sindicats dient que hem de fer un esforç col·lectiu per sortir de la situació, els governs no paren de parlar de mesures totalment necessàries perquè sinó el vaixell s'enfonsa i que suposadament tot el «meravellós» món que hem conegut està a l'abisme de la desaparició, per tant ens hem de deixar explotar tres vegades més per el mateix feix de diners, hem de pagar els impostos estoicament, hem de tenir els diners al banc, i tot i que no tinguem un duro hem de continuar consumint perquè sinó l'economia s'enfonsa.

Apel·lant al civisme i la responsabilitat col·lectiva davant de moments difícils intenten tenir la massa treballadora, sobre la qual recauen totes les recaptacions (pujada de l'IVA i altres impostos, transports, combustibles, baixada dels sous, multes de trànsit en augment...), submisa.

A l'esquerra veiem Miquel Blanch i Ferrarons, director i gerent de la mutua durant els anys que van pagar 230.000 euros a l'institut Nóos.

I se'n riuen de nosaltres a la cara: casos de corrupció política i empresarial a cabassos. Cas Millet que esquitxa a Convergència, el PP amb diversos casos de corrupció, el PSOE també, cas Gurtel, cas Palma-Arena, bancs que disminueixen els seus beneficis però que no vulguis saber com viuen els seus directius... els mils de luxes en que viuen polítics i empresaris, amb els diners ben guardadets a paradisos fiscals, i tot el què no sabem, i encara tenen la barra d'apel·lar a la responsabilitat col·lectiva.

Aquests últims dies, que ens hem pogut enrabiar novament perquè la família reial roba encara més diners dels que, segons les seves lleis, tenen estipulats. Hem pogut saber que una mútua catalana, en concret la Mutua Intercomarcal, la junta de la qual està composada per empresaris de Manresa i rodalies, ha donat 230.000 euros a les empreses de la trama Nóos, que pertanyien a senyoret Iñaki Urdangarin i al seu soci Diego Torres. No són els únics, els nostres amics i assassins de la família Tous també hi han participat amb la mòdica suma de 69.000 euros.

Anem a veure, però, perquè el cas de la Mutua és més flagrant:

Les mútues són entitats sense ànim de lucre, que serveixen per prevenir, «curar i pagar» a les persones que tenen accidents o malalties laborals. Tot i que qualsevol persona treballadora que n'hagi hagut de fer ús sap prou bé com escatimen en recursos davant de les fatalitats de les treballadores, i pitjor encara si parlem de seqüeles permanents, que per cobrar no és gens fàcil.

Les mútues reben de l'estat els diners que han destinat a les tasques que tenen assignades, però la Seguretat Social a vegades es pot negar a pagar despeses elevades d'algunes mútues per considerar que estan indegudament destinats.

La Mutua Intercomarcal és una mútua que té els orígens a Manresa. Té els inicis el 1933, quan un grup d'empresaris van fundar la Mutua Manresana d'Assegurances Socials, per cobrir els accidents i les baixes laborals. Quan la seguretat social se'n va fer càrrec, les mútues simplement van passar a ser entitats sense ànim de lucre que gestionaven els accidents i malalties laborals. La Mutua Intercomarcal va ser fruit de l'absorció d'altres petites mútues i de la fusió amb la Mutua layetana. Actualment té sucursals per tota la península. La junta però, està composada per empresaris de la zona. Els últims presidents han estat el Ricard Torras, propietari del Supeco, Lluís Cantarell, membre de IESE, empresari del sector químic, Lluís Ignasi Pons, d'Inmogest, Josep Mª Calmet, de Josep Mª Calmet SL, industria del sector metal·lúrgic, (que era president quan es van fer els pagaments a l'ONG de l'Urdangarin), Alexandre Blasi, d'Enginy, Psicologia i Productivitat...

El director i gerent durant molts anys ha estat el Miquel Blanch Ferrarons, i sobretot durant els anys en que es va relacionar amb les empreses d'Iñaki Urdangarin. El Miquel Blanch forma part de la federació d'empresaris de la Catalunya central, és conseller empresarial, és conseller també de Serviprun Sociedad de prevención SL, és membre honorífic de IESE Alumini Association...

Hisenda investiga les activitats de les empreses i entitats i fundacions sense ànim de lucre d'Iñaki Urdangarin, que van arribar a cobrar 4,1 milions d'euros entre 2004 i 2008. Una part d'aquests diners estava sent desviada per una de les empreses a un paradís fiscal. Segons sembla les empreses i fundacions de la trama rebien quantitats milionàries a canvi de dubtosos assessoraments, informes fantasma o estudis bastant ridículs.

Entre els que han donat diners al conglomerat Nóos hi ha una llarga llista d'empreses i entitats: Arcelomittal España, F. privada Abertis, Caixa d'Estalvis Sa Nostra, Europcar IB, Toyota españa, Adecco Iberia, Telefonica, la SGAE, Volkswagen Audi, Iberdrola i entre elles hi trobem la Joieria Tous i la Mutua Intercomarcal.

La seguretat social reclama la mòdica quantitat de 232.000 euros a la Mutua Intercomarcal

La mútua va abonar aquesta quantitat a les diverses empreses, ONG, i instituts de la trama Noós.

La Mutua Intercomarcal ha justificat aquests pagaments per serveis prestats per Urdangarin, i el seu soci Diego Torres, per tasques d'assessorament sobre integració laboral durant diversos anys, però hi ha dubtes sobre els serveis oferts a aquesta entitat.

El senyor Iñaki Urdangarin va fer una ponència el maig del 2006 a Manresa sobre PIMES I MECENATGE a la cambra de comerç. La jornada l'organitzava la cambra de comerç junt amb la Mutua Intercomarcal. La jornada consistia en una taula rodona de diversos ponents de mitjans de comunicació de l'àmbit econòmic que moderava el Gonçal Mazcuñan del Regió 7 i en una conferència d'Iñaki Urdangarin i Diego Torres de l'institut Noos, els dos implicats en la trama.

L'obertura era a càrrec del president de la cambra de comerç Jordi Santasusana i la cloenda a càrrec de l'aleshores president de la Mutua Intercomarcal, Josep Maria Calmet.

El millor de tot és que el Regió 7 no n'ha publicat res, tot i que tota aquesta informació he estat publicada a mitjans de comunicació oficials. El Regió 7 tenim clar a quin bàndol juguen: ràpidament publiquen les mides i antecedents d'un noi mort a mans dels mossos d'esquadra per justificar un assassinat, accepten la versió de suïcidi d'un marroquí que estava detingut i emmanillat sense publicar la versió de la família tot i que han parlat amb ells i defensen un assassí a sang freda però amb les butxaques plenes de bitllets que mata a un tio fora de casa seva (és un assassí molt bona persona perquè mentre va durar la campanya abans del judici, col·laborava molt amb el banc d'aliments i sortia a moltes fotos del diari).

En canvi, l'acusació de malversació de fons públics per part de la Mutua Intercomarcal, la junta de la qual està composada per empresaris de tota la comarca, no ho publiquen pas. No entenem perquè: no tenen la informació?, no tenen periodistes?, els empresaris són part dels ingressos del diari i no els poden criticar?

L'únic que ha publicat els Regió 7 sobre la Mutua Intercomarcal és que ha col·laborat amb el banc d'aliments!! Perquè no ens sorprèn gaire?

Doncs la veritat és que, si el vaixell i els que deixem que el dirigeixin, estan tant i tant podrits, per mi ja es pot enfonsar! A veure si així aprenem a fer girar el timó de les nostres vides!

L'Ajuntament de Manresa vol aprovar una ordenança cívica

Incívic

Manresa, febrer de 2012

Seguint l'absurd model de Barcelona, l'Ajuntament de Manresa pretén aprovar una nova ordenança cívica regulant tot un seguit d'actituds considerades «impròpies». Seguint el parcial i interessat model impulsat des de diaris com *la Vanguàrdia*, el *Regió7* encarregats de crear un estat d'opinió favorable a aquesta ordenança maximitzant fets i evadint debats.

El passat dimecres 15 de febrer es donà a conèixer a la llum pública la voluntat de l'Ajuntament de Manresa d'aprovar una nova ordenança de civisme destinada a castigar tot un seguit d'actituds titllades «d'impròpies». El text que es presentà el dijous 23 de febrer al Casino de Manresa està basat amb el per la seguretat model d'ordenança cívica impulsat a la capital catalana, àmpliament críticat ja no només pels moviments socials i els col·lectius més vulnerables, sinó també per la mateixa Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona.

Segons l'Ajuntament de la ciutat, l'aprovació de l'ordenança no compliria una funció recaptatòria tot i que és ben curiós que s'aprovi just en el context actual de crisi econòmica. I més si tenim en compte que apareix just després de l'acord entre Ajuntament i Policia Local a partir del qual s'estableix que els diners que permetran als agents d'aquest cos mantenir el sou sorgiran de les multes imposades a la població.

Barcelona: el precedent cínic

L'aprovació d'ordenances cíviques a la ciutat de Barcelona vingué precedida de tota una campanya mediàtica impulsada per grans mitjans de comunicació com *La Vanguàrdia*, que bombardejà durant setmanes senceres amb titulars i fotos escabroses i sensacionalistes els i les lectores. L'objectiu: impulsar tot un seguit de mesures que permetrien en primer lloc omplir les arques municipals; en segon lloc, millorar la imatge de la ciutat de Barcelona per atraure un turisme que tan ha omplert la butxaca a moltes empreses de la capital però que tan mal ha fet als sectors populars; en tercer lloc, dotar de legitimitat i noves eines a la Guàrdia Urbana; en quart lloc dificultar i perseguir algunes de les formes tradicionals de difusió i propaganda dels col·lectius contestataris; i per últim, defensar la moral més rància i recalcitrant de la societat.

Seguint el precedent cínic impulsat per Barcelona, Manresa, amb el suport inconmensurable del diari *Regió7*, pretén aprovar una ordenança que pretén aconseguir uns objectius similars i que sens dubte no és gens necessària.

Una ordenança classista

La característica principal de la nova ordenança és l'increment desmesurat de les sancions. Si fins a l'actualitat la sanció màxima que podia realitzar l'Ajuntament era de 90 euros, la sanció per aquelles infraccions considerades molt greus podran arribar als 3000 euros.

Per negar el seu clar afany recaptatori l'Ajuntament ha justificat a l'avançada que el pagament d'aquestes quantitats es podria substituir per treballs en benefici de la comunitat. És a dir, es podria substituir per una explotació laboral gratuïta a la què només haurien de recórrer aquells col·lectius més empobrits.

La nova ordenança pretén regular un ampli ventall d'aspectes de la vida quotidiana, tot donant la mateixa resposta a distintes realitats que poc tenen a veure l'una amb l'altra: des de la sanció per orinar al carrer a la mendicitat o la pràctica de la venda ambulant; des de la prohibició de penjar cartells i pancartes a la via pública a l'impediment de realitzar treballs sexuals (en una ciutat on ni tan sols ha aflorat aquesta pràctica); des del consum de begudes alcohòliques al carrer, passant per la regulació de la vestimenta de la població, als pressumptes actes vandàlics.

Sembla cínic que es doni tanta importància i es persegueixi tot un seguit de conductes determinades que en moltes ocasions qui les cometen són les classes més desafavorides i per altra banda s'obvii la sanció a tantes altres molt més nocives per a la població.

Per què és persegueix la mendicitat? Perquè dóna mala imatge a la ciutat. No hi ha cap altra possible resposta. I la prostitució? Perquè també dóna mala imatge a la ciutat. Per què es vol acabar amb els cartells a les parets i amb les pancartes i no amb els rètols de les empreses? Perquè denúncien realitats que no agraden. Com és que es vol regular la vestimenta de la població per considerar-la indecent o provocativa i per altra banda es potencien els plafons amb publicitat amb models determinats de dona? Perquè qui paga mana. Per què es vol acabar amb el consum de begudes alcohòliques al carrer? Perquè la gent consumeixi en bars i discoteques. Per què es vol perseguir els xavals que fan vida al barri i jugen a pilota? Perquè estableixen llaços i s'oposen al model de ciutat impulsat i pensat merament per transitar. Com és que es fa tan incís en els «actes vandàlics que malmeten el mobiliari urbà» i no es tenen en compte les actuacions fetes pel consistori des d'un urbanisme nociu que tan malmeten l'espai públic? I així podríem estar hores i hores, anomenant incongruències.

Tal vegada la qüestió més preocupant de totes és que aquest tipus d'ordenança no fa més que tallar tots els possibles llaços entre la població. Les institucions regulen qualsevol conflicte per petit que sigui. Si ens molesta el veí per què fa soroll enlloc de trucar-lo i intentar dialogar amb ell perquè abaixi el to de la música trucarem a la policia local perquè el multi i ens solucioni el problema. Enlloc de parlar amb els possibles xavals del barri que juguen amb la pilota avisarem a la policia, sense saber que de ben grat estarien en un altre espai si n'hi hagués algun a prop destinat a aquesta fi. No sabrem de les circumstàncies personals que han portat a una determinada persona a demanar caritat o a realitzar treballs sexuals. No ens enterarem de les activitats i propostes dels col·lectius contestataris de la ciutat, de les denúncies que realitzen.

En definitiva el què cerquen aquestes ordenances és enlloc de construir una convivència real i basada en l'autogestió i resolució veïnal dels conflictes, acabar amb la poca empatia i els pocs llaços existents entre iguals, delegant una vegada més la nostra força a autoritats i autoritaris.

Pedres i cartells o metges i mossos

Pep i tu

Berga, març de 2012

El passat mes de febrer vam sortir a encartellar per Berga com hem fet des de fa més de quinze anys i com seguirem fent. Vam penjar cartells de sensibilització sobre la immigració —tots som immigrants—, sobre què és l'anarquisme, sobre les desgràcies de la democràcia, sobre els valors de la revolució i, finalment, sobre els tràgics abusos d'autoritat duts a terme a casa nostra pels Mossos d'Esquadra. Bé doncs, una enganxada de cartells d'allò més habitual, tres grups de persones, per tres zones i anem per feina que volem plegar aviat. Quan acabàvem d'encartellar va arribar un cotxe de Mossos d'Esquadra i en van sortir dos agents —amb la seva xuleria habitual— per identificar-nos. Al moment va arribar un altre cotxe i dos o tres mossos més. Un cop fet el paripé, quan ja marxàvem encara va arribar un altre vehicle d'aquest cos policial. Tres vehicles i sis o set mossos per identificar dues persones que penjaven uns cartells contra els abusos de poder que precisament ells protagonitzen.

Una setmana després vaig patir un còlic nefrític. Pedres al ronyó sí senyor. Vaig anar a petar al Centre d'Atenció Primària (CAP) de Berga i a l'Hospital comarcal diverses vegades i finalment em van ingressar. Tant al CAP com a l'Hospital em van tractar molt bé. Diumenge van enviar-me del CAP a l'Hospital i allà van tenir-me a urgències tota una tarda amb calmants. Malgrat no està gaire bé van fer-me anar cap a casa i clar, al cap d'unes hores vaig haver de tornar. Per què no van ingressar-me? Perquè no hi ha llits. Simplement per això. A l'hospital de Berga hi ha una planta tancada i com diu un bon amic, segur que l'obriran d'aquí a 'un temps, amb bombo i platillo, però l'obriran sent de gestió privada o concertada i de pagament. I així anem i anirem si no fem res per evitar-ho i, francament, no conto que això s'aturi.

Bé doncs, no sé quants metges i infermeres hi havia aquella tarda a l'hospital. A mi em van atendre en aquesta urgència mèdica —durant tot el procés—, unes quatre o cinc persones entre el recepcionista, infermeres i infermers, metgessa, etc. Per identificar-nos, a mi i un company mentre enganxàvem els terribles cartells adreçats a denunciar abusos d'autoritat van fer servir sis o set mossos d'esquadra. Algú té dubtes de qui és més necessari? Mossos d'Esquadra o metges? Militars o professors? Guàrdia urbana o infermeres? Guàrdia Civil o assistents socials?

Pot semblar demagògic, però no ho és tant. Per desgràcia no ho és gens. És una qüestió de models de societat. Ara ens obliguen a anar cap a una societat on els serveis adreçats a la societat estaran regits pel principi del benefici econòmic i no pel principi del bé comú. L'estat quedarà reduït a allò que és el seu sentit primer i últim: el manteniment de l'ordre establert, el manteniment de l'explotació i el manteniment de l'autoritat. És per això que mentre es retallen els pressupostos, els serveis i les persones en àmbits com l'educació, la sanitat i l'assistència social, les promocions de Mossos d'Esquadra no s'aturen i les plantilles de policies no paren de créixer. Dels militars ja ni parlo.

No ens enganyem, no sóc precisament un fanàtic de l'estat. La funció pública necessitaria ser, com a mínim, reformada. Però no regalada als grans monopolis econòmics. El funcionament dels serveis públics hauria de prendre formes més autogestionàries. Això sí seria intel•ligent. Ni burocratització ni privatització. Tanmateix, això ara són cants de sirena. Anem cap al model liberal més descarnat. La qualitat dels serveis sanitaris i de l'educació que rebrem estarà en relació amb la nostra renda. Un model de país de pena que, a

més, queda d'aquesta manera, hipotecat per molts i molts anys.

La urgència per organitzar-nos i lluitar contra l'esclavitud i la marginació a la qual ens volen abocar els polítics i els empresaris —els poderosos vaja— és ara enorme. Igual que la necessitat de buscar fórmules reals per l'autogestió real —en la mesura del possible— de la salut i la nostra formació. No tenim cap altra sortida que l'autoorganització i això és una urgència. Salut i anarquia!

La Fiscalia demana 27 anys de presó contra 9 activistes d'Esplugues de Llobregat

Oriol Matadepera
Esplugues, febrer de 2012

27 anys de presó, 300 dies de detenció domiciliària o carceària (o una suma de 9.940 euros per evitar-ho) i 5.670 euros d'indemnització és el total que la Fiscalia demana contra nou veïns d'Esplugues de Llobregat oposats al projecte urbanístic Pla Caufec. Les imputacions comportarien ingrés directe a presó per a cinc d'elles i es basen en les acusacions de la Policia Local i Autonòmica per la participació en dues mobilitzacions de 2007 i 2009 al municipi baixllobregatí: una manifestació en protesta per l'inici d'obres del projecte i l'ocupació de l'ajuntament per denunciar l'ingrés a presó d'un veí arrel d'una altra acció contra el mateix pla.

En ambdós fets la policia no va detenir ni identificar a ningú però va responsabilitzar de diversos delictes a persones conegudes per la seva participació en accions i mobilitzacions per a explicar, denunciar i rebutjar l'especulació urbanística a la serra de Collserola.

Aquests són dos dels casos repressius més greus que han hagut de patir les activistes d'Esplugues que encara esperen data per a la celebració d'ambdós judicis. La Plataforma Popular contra el Pla Caufec, espai de coordinació de les associacions veïnals contra el projecte urbanístic, denuncia que «tant als Mossos d'Esquadra com a la Guàrdia Urbana no els ha costat atribuir uns fets falsos, exagerats i distorsionats ja que els acusats formen part d'un moviment públic i són la majoria d'elles persones implicades en la vida associativa d'Esplugues».

	Petició Fiscal total pels fets de la manifestació 2007 i l'ajuntament 2009		
Persona	*Anys de presó*	*Pena-multa*	*Indemnització*
A	*5 anys i 3 mesos*	*50 dies a 20€ + 120 dies a 18€*	*700,00 €*
B	*5 anys*	*50 dies a 20€ + 30 dies a 18€*	*-*
C	*5 anys*	*50 dies a 20€ + 30 dies a 18€*	*-*
D	*3 anys i 6 mesos*	*50 dies a 20€ + 90 dies a 18€*	*4.080,00 €*
E	*3 anys i 6 mesos*	*50 dies a 20€*	*-*
F	*2 anys i 3 mesos*	*-*	*400,00 €*
G	*1 any i 6 mesos*	*-*	*490,00 €*
H	*1 any i 6 mesos*	*30 dies a 18€*	*-*
I	*-*	*50 dies a 18€*	*-*

Els fets i les acusacions

Les manifestants d'octubre de 2007 van patir les càrregues dels antiavalots dels Mossos d'Esquadra i van invadir els terrenys on s'iniciava una fase de les obres del Pla Caufec. La Fiscalia ha demanat que tingui lloc el judici contra sis persones pels delictes d'atemptat a l'autoritat i desordres públics i faltes de desobediència a l'autoritat. Aquest procés ha canviat diverses vegades de jutge encarregat dins el Jutjat Instrucció numero 3 d'Esplugues de Llobregat i la nova jutgessa ha de resoldre un recurs de la defensa per irregularitats com que durant les declaracions dels Mossos d'Esquadra l'advocada dels veïns no hi era present. Aquest procediment ja havia passat a faltes però un recurs de l'advocada de la Generalitat va fer que el jutge tornés a qualificar els fets com a delictes.
Els fets de març de 2009 van succeir a l'ajuntament d'Esplugues quan la Policia Local va intentar impedir que un centenar de persones accedissin al ple municipal on es debatia una moció política sobre l'ingrés a presó d'un veí per una multa de 60 euros fruit d'una altra acció contra el Pla Caufec. La Fiscalia també demana judici contra vuit persones (cinc d'elles repeteixen) i les acusa dels delictes d'atemptat a l'autoritat i desordres púbics i faltes de lesions.

El procés judicial que no acaba

Durant el transcurs d'una acció simbòlica en la que algunes persones es van encadenar a unes alzines quan es feien feines de tala relacionades amb les obres del Pla Caufec un Mosso d'Esquadra de la comissaria d'Esplugues de Llobregat li va dir a un membre de la Plataforma: «Per a fer-vos callar tenim dues armes: la pistola i el bolígraf». L'agent es referia a les multes, sancions i acusacions davant jutjats que la policia generava contra activistes del moviment veïnal.

No mentia. Més de 70 persones han acumulat unes 250 acusacions per faltes i delictes per haver participat en diferents accions entre 2004 i 2009 amb l'objectiu d'aturar el projecte urbanístic. Aquestes accions han consistit en manifestacions, bloquejos d'obres, encadenaments a l'ajuntament i a arbres, concentracions de tot tipus i una diversitat d'activitats imaginatives. El veïnat d'Esplugues ha prioritzat la defensa de la muntanya i la serra de Collserola a la legalitat de les mobilitzacions; per això les encausades afirmen que han fet un ús legítim de la desobediència civil i que sempre han actuat a cara descoberta i sense amagar les seves idees.

El Pla Caufec, aturat

El projecte urbanístic consta de 40 hectàrees al peu de la serra de Collserola i l'ajuntament l'ha justificat pel soterrament d'unes línies d'alta tensió. Amb aquesta excusa l'empresa promotora inclou 600 vivendes d'alt standing i de luxe, dues torres de 105 metres d'alçada amb el seu parc empresarial, un hotel i el centre comercial més gran de la vessant nord de Barcelona. Per maquillar, col·loquen dos equipaments de gestió privada i 120 pisos a preu taxat.

Aquest projecte avui dia no té gaire futur. La mobilització veïnal i la coordinació amb altres col·lectius i organitzacions de tot Catalunya han frenat l'execució del projecte urbanístic que el 1991 va ser aprovat per l'ajuntament d'Esplugues. Tant ha allargat la seva execució que les obres de construcció del projecte urbanístic estan aturades fa més de dos anys per la fallida de l'empresa promotora. Caufec va entrar l'any passat en un concurs de creditors amb deutes de 180 milions d'euros decretat pel Jutjat Mercantil numero 2 de Barcelona però va tenir temps de soterrar les línies elèctriques, parcel·lar el terreny i urbanitzar els carrers.

La informació d'aquest projecte i les repercussions penals es pot trobar a www.noalplacaufec.info.

SUEÑO DESPERTAR MUJER.* COMUNITAT TRANSEXUAL A HONDURES.

Tegucigalpa, Hondures, juny de 2011.
«Son muchas las noches en las que sueño despertar mujer», comenta Shantal, membre de la comunitat transexual d'Hondures. Va néixer atrapada en un cos d'home que mai ha reconegut com a propi. Des de l'adolescència va decidir començar a transformar-se externament en la dona que sempre s'havia sentit. Un llarg procés on els problemes han estat constants.

Al principi va haver d'afrontar la no-acceptació familiar i de l'entorn social. Després arribaren les dures crisis d'identitat, juntament amb les poques ganes de viure i continuar sense ser acceptada. Tan sols era el començament.

Shantal explica fredament com ha viscut agressions de tota classe: detencions il·legals i maltractament per part dels cossos estatals, violacions, assalts, violència de gènere, accions transfòbiques i fins i tot haver de presenciar la mort d'algunes de les seves companyes que exercien la prostitució.

El fet que les noies transexuals en la seva majoria realitzin treballs sexuals és una qüestió gairebé gravitacional. Es veuen obligades a dedicar-se a la prostitució degut a la manca d'alternatives econòmiques i laborals causades per la transfòbia i l'alt cost econòmic dels tractaments hormonals i de bellesa que utilitzen per feminitzar els seus cossos.

SUEÑO DESPERTAR MUJER.*
COMUNITAT TRANSEXUAL A HONDURES.

Poques aconsegueixen sortir de la vida al carrer on, exposades i vulnerables, les agressions són permanents, diàries, potser setmanals. En els últims dos anys la comunitat LGTB (Lesbiana, Gay, Trans, Bisexual) ha vist morir a 34 companys i companyes, la majoria dels quals eren transexuals.

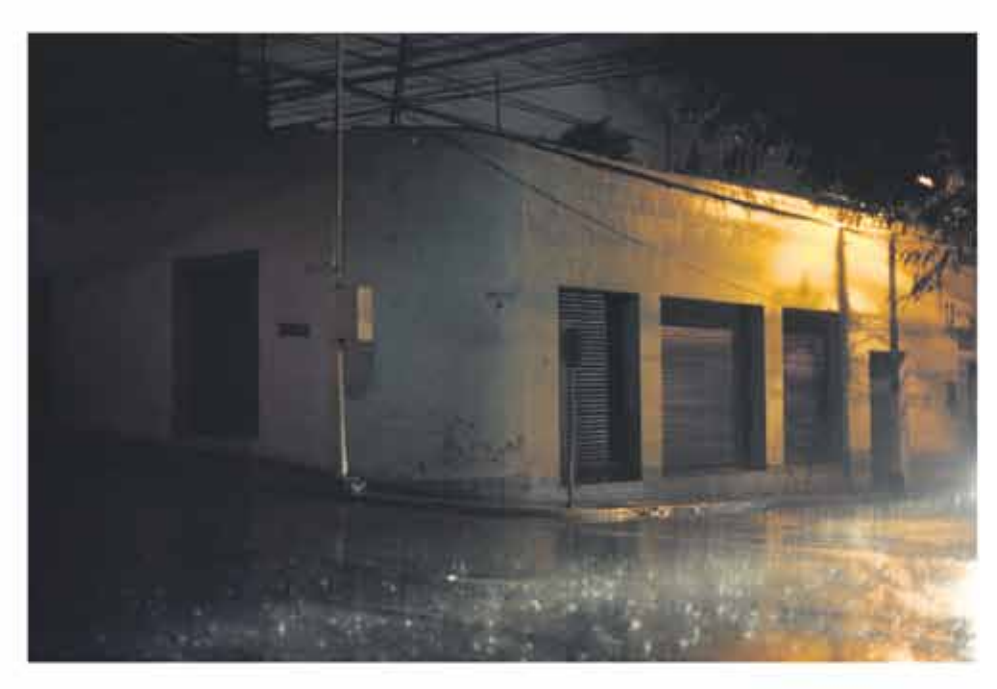

La comunitat transexual ha estat estigmatitzada i agredida arreu però a Hondures conviuen diferents factors que n'incrementen la vulnerabilitat: per una banda és un dels països més pobres d'Amèrica Llatina; per l'altra els últims anys la violència s'ha incrementat de tal manera que dues de les seves ciutats; Tegucigalpa i San Pedro Sula, figuren a dia d'avui entre les més perilloses d'arreu. A més, des de fa dos anys, el país manté intacta l'estructura colpista establerta pel cop d'estat del juny de l'any 2009.

Aquest fet no ha fet més que reafirmar l'impunitat judicial cap als agressors a aquest col·lectiu.

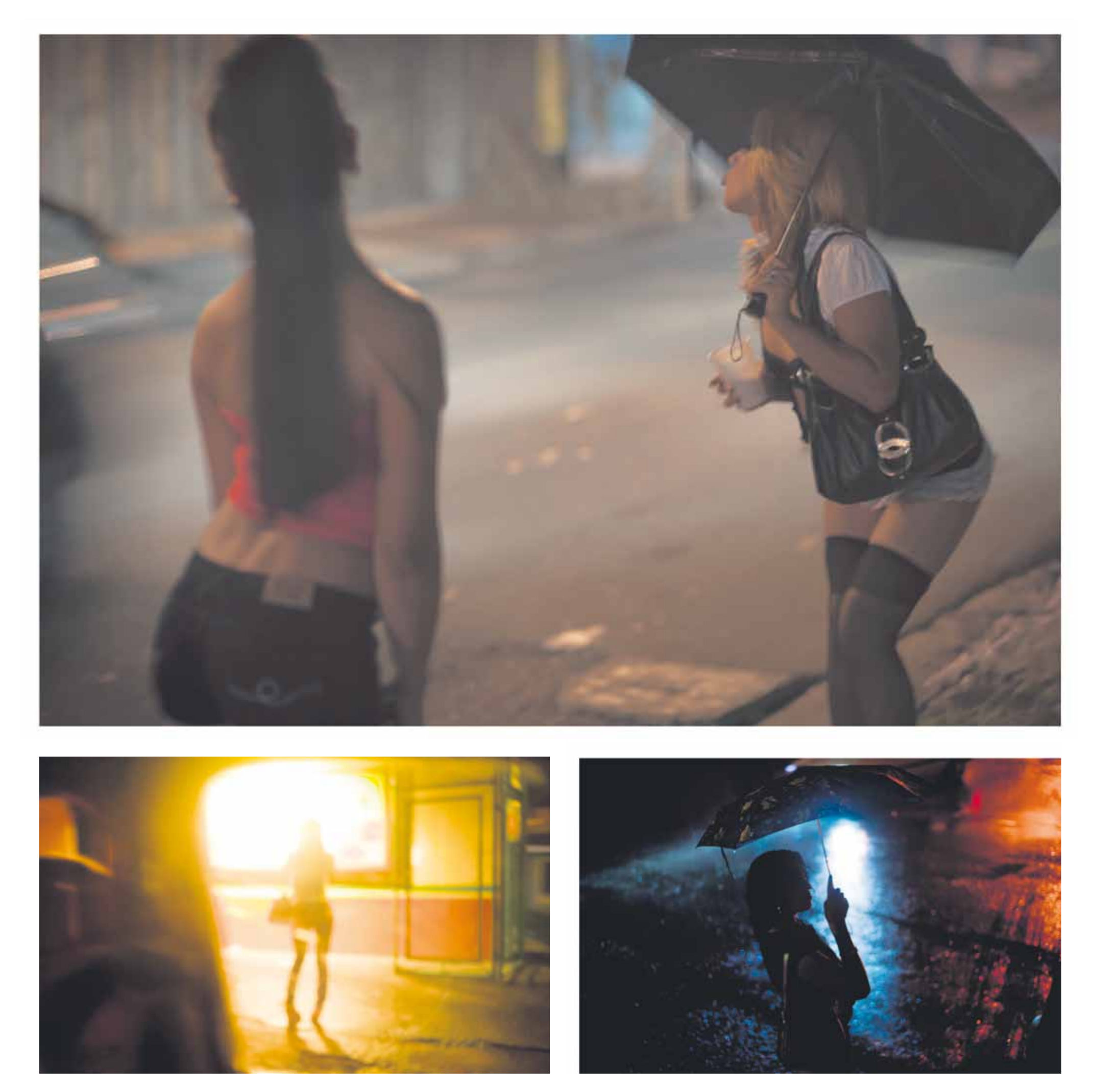

El reportatge fotogràfic ha volgut posar èmfasi tant en aquesta violència social com en la mirada íntima i solitària de les transexuals vers la societat i elles mateixes. En algunes de les fotografies del reportatge les noies presenten diverses contusions de diferent consideració. Una d'elles (Violet Fabiola) va ser doblement atropellada per un client descontent provocant-li diverses ferides arreu del cos. A la seva companya de vivenda (Xiomara) dos mesos abans persones desconegudes li havien clavat diverses punyalades una de les quals en el coll.

Han pogut sobreviure a aquestes agressions. Seguiran lluitant pel reconeixement i respecte que mereix el col·lectiu transexual.

Repressió a qui desobeeix: el cas de Juan Martín de CNT-Catalunya

Gaia Talls

Capolat,febrer de 2012

El passat 30 de novembre de 2011, es va jutjar el company Juan Martín de CNT-Catalunya pels fets ocorreguts durant la manifestació del 17 de novembre de 2007, amb motiu de l'assassinat de l'antifeixista Carlos Palomino. Fem una mica de memòria.

L'11 de novembre de 2007, aquest jove antifeixista, de 16 anys, es dirigia a una concentració que protestava per una manifestació xenòfoba, autoritzada per les autoritats polítiques i convocada pel partit neo-nazi Democracia Nacional, a prop de Madrid. Al metro, el Carlos i els seus companys es trobaren[1] amb Josué Estébanez, un ex-militar i membre de grups neonazis. El Carlos se li apropà a preguntar-li sobre la samarreta que portava (de clara propaganda nazi) i l'altre, com a resposta, li enfonsà al cor la navalla, causant-li la mort gairebé a l'instant i ferint de gravetat a dos dels seus companys, amb la mateixa arma.

Arran d'aquests fets, diverses manifestacions en solidaritat amb el jove antifeixista, els i les seves companyes i famliars, es van dur a terme per tot l'Estat Espanyol durant la mateixa setmana. No es denunciava només aquesta mort, de caire totalment ideològic i polític, sinó tota la resta de morts i atacs perpetrats per feixistes, la quantitat dels quals no para de crèixer any rere any, davant el silenci de les autoritats i els mitjans[2] . També es volia denunciar la presència político-democràtica que els grups i partits racistes i feixistes estan prenent a les institucions públiques, amb tota impunitat i cobertura legal, sense necessitat d'amagar-se de res com sempre han acostumat a fer per guardar les formes dins la democràcia[3] .

Moltes d'aquestes manifestacions van ser durament reprimides. En el cas de Barcelona, la manifestació va ser bloquejada pels Mossos a cops de porra. El company Juan Martín estava allà i va rebre uns quants d'aquests cops, mentre intentava avançar. Però és que a sobre, 6 antidisturbis el van denunciar per agressions. Li demanaven 4 anys de presó per atemptat a l'autoritat i 6 faltes de lesions.

A finals del 2011, com dèiem al principi, la sentència ha dictat 1 any i 10 mesos de presó (per tant, no serà empresonat) i, a més, una llarga llista de sancions econòmiques entre penes-multa, responsabilitat civil per lesions (sembla que tots els Mossos presentaven un petit blau o rascadeta en algun dit) i, curiosament, el mateix periode de temps per curar-se. Així doncs, la repressió econòmica ascendeix a 5300€.

Cal assenyalar que, després d'haver estat a moltes manifestacions al llarg de la meva vida, he presenciat molta violència per part de la policia, ja sigui per part dels Nacionals o dels Mossos, sense que ells en rebin ni una quarta part. És evident que qualsevol persona que vagi a una manifestació mai portarà les proteccions a tot el cos que llueixen els cossos de seguretat, ni les armes (porres, pistoles, piloteres, entre els més coneguts), ni l'entrenament de disciplina pseudomilitar per encarar possibles enfrontaments. La societat civil està molt lluny de tenir una capacitat de resposta a la repressió policial al carrer, el què la fa molt més vulnerable als atacs de la policia que no pas a la inversa. Així doncs, el company Juan Martín, en sortir d'aquella manifestació, presentava més lesions físiques que cap Mosso d'Esquadra.

D'altra banda, hi ha la repressió postmanifestació. Amb aquestes penes desorbitades, l'Estat no pretén més que aplacar la dissidència, ofegant amb més carrègues econòmiques a les persones que protestem envers aquesta realitat que ens envolta i que no ens agrada gens. Estem en un moment històrico-polític en el qual tenim més preses i presos que mai[4], les presons estan massificades i la criminalització de les conductes, convertint-les en delictes, continua incrementantse. Però tancar les persones té un cost que l'Estat té dificultats per assumir. Així, l'històric empresonament es canvia ara per les sancions econòmiques, diners que serviran per mantenir lladres de guant blanc (polítics i demés alts buròcrates) i l'aparell que assegura el seu poder (policial, judicial i militar).

Les acusacions d'atemptat a l'autoritat i de lesions que han recaigut sobre el Juan Martín són dues mostres de criminalització de les conductes de la societat civil, sent, en aquest cas, conductes de desobediència contra el què és injust o indignant. Es pretén, així, sembrar la por entre les persones, la inhibició de les seves respostes als abusos del poder, la dissidència.

El cas del Juan Martín no és un cas aïllat i, tal i com està la situació, és molt possible que s'estengui i ens afecti a nosaltres qualsevol dia. La solidaritat cap a aquest company com entre totes nosaltres es fa necessària, a tots els nivells, a totes les esferes de les nostres vides.

Per poder ajudar el Juan Martín, la CNT-Catalunya, sindicat al qual pertany, ha habilitat un compte bancari (sí, de La Caixa, tot i què no ens agradi) per tal de, entre totes, poder cobrir la càrrega econòmica:

2100 – 1029 – 39 – 0100439528 (es demana que es posi "Solidaritat Company Martín")

Salut a totes i tots!

Notes

1. En realitat no es trobaren. L'assassí Josué Estébanez va veure, des del vagó del metro, el grup de joves antifeixistes i va acostar-se a la porta per la qual aquests accediren al vagó, amagant i preparant la navalla, arma de l'homicidi.

2. Segons l'Informe Raxen especial 2008, elaborat pel Moviment contra la Intolerància, el mateix 2007 es van produir 230 casos d'agressions feixistes i xenòfobes. Aquests serien els casos dels quals es té constància, ja que, recordem, la situació de irregularitat de moltes de les migrants afectades fa que aquests atacs no es denunciin. També tenim un detall dels atacs feixistes dels últims 18 anys a http://www.otromadrid.org/articulo/4766/memoria-antifascista/

3. Recordem que dins l'actual democràcia, partits i altes personalitats hereves del franquisme formen part de les cúpules de poder més rellevants de l'Estat i el sistema econòmic i social, fent seves les millors paraules atribuides aquest model polític. A més, el nostre sistema legal, també democràtic, censura partits de l'esquerra basca pels seus suposats discursos antidemocràtics, però permet l'existència de partits deliberadament xenòfobs i feixistes com PxC o Democracia Nacional. En tot cas, no és del meu interès l'existència de cap partit polític.

4. Això és degut a que la llei tendeix a criminalitzar més i més conductes que abans no implicaven cap delicte. La majoria d'aquestes conductes afecten a les què estem més abaix de la piràmide social, sent moltes d'elles habituals o necessàries a les nostres vides, el què ens converteix en potencials delinqüents.

Contra la fal·lera per la seguretat

Frijoles

Manresa, febrer de 2012

Una mica d'estadística

La deriva per la seguretat de Catalunya es pot dilucidar a través d'algunes xifres: tot i el descens de la taxa de criminalitat (del 52,1% el 2002 al 45,8% del 2010), el nombre d'efectius policials no ha parat d'augmentar (dels 27.403 policies l'any 2005 s'ha passat als 33.620 de l'any 2010). I per desgràcia el nombre de persones preses també (dels 7.416 el 2003 als 10.741 el 2010).
La percepció espontània d'haver estat víctima d'un delicte ha augmentat considerablement des de l'any 1999 (quan se situava al voltant d'un 5,0%). El passat 2010 havia pujat fins al 8'5%.

De les 162 empreses inscrites en el Registre d'empreses de seguretat de Catalunya (REESC) l'any 2004 s'ha passat a les 187 de l'any 2010.

En definitiva, el nombre de delictes ha disminuit, però el nombre d'efectius policials, d'empreses de seguretat privada i de persones preses no ha parat d'augmentar. De la mateixa manera que no ha parat d'augmentar la percepció d'inseguretat... a què es deu tot això?

El discurs per la seguretat

Els pressumptes atemptats de l'11 de Setembre a Nova York possibilitaren (i en consequència) desfermaren una passió per la seguretat ciutadana sense masses precedents. El terrorisme i la inseguretat esdevingueren les principals preocupacions per la ciutadania després del bombardeig polític i mediàtic articulat des de diversos grups de pressió.

Guanyaren terreny les polítiques de tolerància zero, implementades aquí a casa nostra a través de les distintes reformes del codi penal i del clímax cívic impulsat a cop de titular des de diversos mitjans de comunicació. L'essència d'aquests discursos: castigar severament qualsevol infracció legal, reduïnt al mínim el retard entre la comissió del delicte i la resposta judicial; tot partint de la premissa que si el responsable d'una infracció no és condemnat immediatament se l'incita a reincidir; i que si no l'hi cau tot el pes de la llei, progressivament passarà dels petits delictes al crim.

Complementàriament a aquesta tendència punitiva, ha anat agafant força la denominada criminologia actuarial, basada en la gestió dels riscos. La criminologia actuarial parteix de la idea que la existència del delicte s'ha de donar per descomptat. Les seves actuacions van dirigides a determinats grups humans «perillosos» per optimitzar la gestió dels riscos. És a dir, partint de l'estadística i l'anàlisi de determinats grups sencers de població socialment estigmatitzats, pretén reduir o redistribuir els riscos que aquests puguin generar. Exemples concrets de la posada en escena d'aquesta doctrina: els carteristes del metro de Barcelona, estigmatitzats en molts casos com a immigrants llatins. Havien esdevingut un problema per a la ciutat-galeria que es volia vendre a l'exterior, o sigui pel turisme, ja que fins i tot alguns diaris de prestigi internacional havien parlat de la inseguretat del metro a la ciutat. Una forta campanya mediàtica criminalitzadora contra persones que en molts casos no han arribat a utilitzar mai la violència, acompanyada de pressió policial indiscriminada seguint patrons determinats. En un moment específic la situació resulta asfixiant per a les persones que es guanyen la vida robant carteres. Què fan? Enlloc de deixar l'activitat delictiva marxen de Barcelona i es traslladen a París.

La preponderància de les polítiques punitives ha respost a aquesta irracional fal·lera discursiva impulsada des dels estaments del poder. La trista realitat d'avui és que incomprensiblement i molt possiblement es reincorporarà la cadena perpètua acabant definitivament amb les ja de per si residuals tendències reinsertadores de les polítiques punitives i penitenciàries a l'estat espanyol derivades del constitucionalisme social de la postguerra.

Els beneficiaris de la inseguretat

Alguns sectors determinats, aprofitant la avinentesa s'han lucrat amb les pors alienes. Els mitjans de comunicació, les empreses de seguretat privada, d'assegurances o armamentístiques, el sector turístic o el lobby polític treuen un rèdit directe de la sensació d'inseguretat. La inseguretat ven diaris i és una font d'informació recurrent que no precisa de grans esforços. La inseguretat augmenta els beneficis d'empreses de seguretat privada fins al límit actual, on ben pocs negocis no compten amb un sistema de vigilància o alerta. La sensació d'inseguretat referma els lligams de la població amb l'estat, que és el què té el monopoli de la força i que pot justificar l'increment constant de partides destinades a augmentar el control social.

Mentre hi hagi privilegis hi haurà delictes

La difusió d'un relatiu estat del benestar amb l'extensió de les denominades com a classes mitjanes fóu un dels instruments clau a l'hora de desarticular les lluites obreres i la conflictivitat social. Aquest mins estat del benestar però, sempre s'ha notat insuficient a l'hora d'acabar amb els delictes i la delinqüència per una raó ben òbvia: les enormes desigualtats socials. I és que qualsevol estat del benestar està substantat sobre la marginació i l'explotació de les «classes subalternes», del lumpen-proletariat, de països tercers empobrits a causa del neo-colonialisme. No hi hauria rics si no hi haguéssin pobres. I mentre hi hagi persones empobrides, hi haurà delinqüència. Per què aproximadament el 70% dels delictes són productes de la desigualtat social, és a dir, estan relacionades amb furts, robatoris i amb delictes contra la salut pública.

Les propostes securitàries d'augmentar el control social per a millorar la seguretat ciutadana no són propostes imparcials: parteixen de la parcialitat dels interessos d'aquells que volen defensar els privilegis de ben pocs. Per què amb més presència policial la delinqüència no desapareix, muta.

Per desgràcia molta de la gent que opta per atracar persones adultes o robar carteres (en molts casos a d'altra gent amb pocs recursos) ho fa per què ha vist impossibilitat de desenvolupar empreses delictives molt més substancioses i políticament molt més justificables. Actualment atracar bancs, assaltar grans empreses,... s'ha tornat molt més complicat, per què aquests han reforçat enormament les mesures de seguretat. Això ha fet que molta gent hagi hagut de derivar la seva activitat delictiva cap a aquelles persones i negocis més vulnerables.

Els Bancs i les Caixes, les grans superfícies comercials i grans empreses tenen les espatlles cobertes amb asseguradores i línees directes amb la policia. Posar policies per tot arreu i apostar per les mesures securitàries no només és absurd, ineficaç i suposa un malbaratament econòmic irresponsable, sinó que a més a més perpetua les desigualtats econòmiques i implica que cada vegada més les repercussions de la delinqüència deixin d'afectar a aquelles que l'han provocat (les classes riques) per afectar a les més desafavorides.

Els delinqüents oblidats

Per què aquesta és una altra de les característiques dels discursos de la inseguretat: només atany a aquells aspectes relacionats amb els delictes comesos per les classes socials baixes. No es considera que provoqui inseguretat ciutadana el terrorisme patronal i la precarietat laboral, que causa cada any centenars de morts maquillats amb l'inofensiva terminologia «d'accidents laborals». No es considera delicte els robatoris legals perpetrats per bancs i caixes, per especuladors de tota mena, per evasors fiscals. No es considera que causin inseguretat les lesions provocades per les policies.

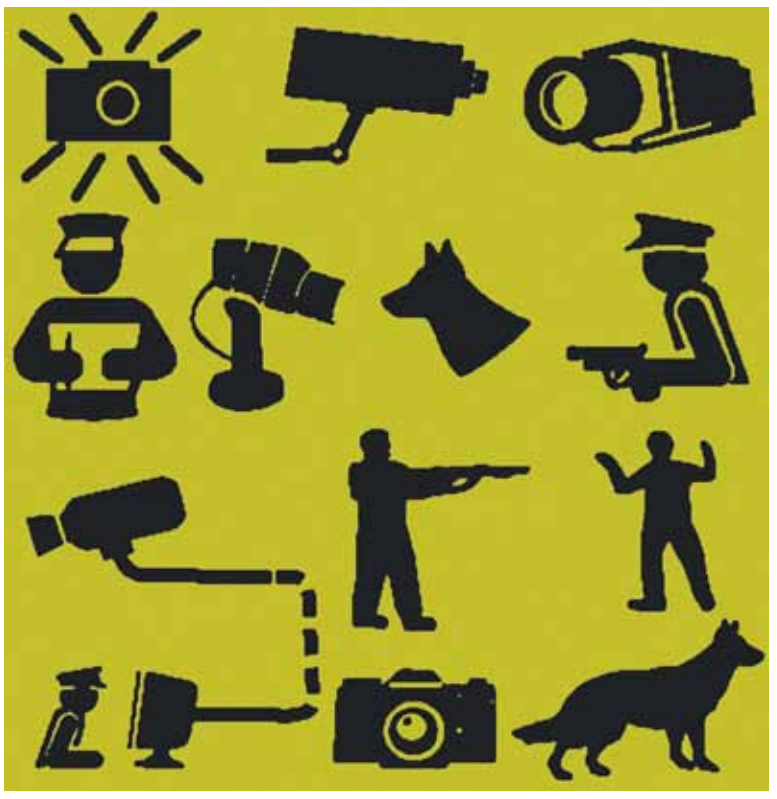

Els pobres per cometre un il·lícit penal per tirar endavant amb la seva vida o per permetre's algun petit luxe hauran de passar nervis, se l'hauran de jugar, hauran de fer coses que potser mai haurien escollit fer. Els rics no necessiten embrutarse les mans de sang, empunyar una pistola o un ganivet per atracar. Mentre alguna gent compleix penes d'anys de presó per vendre dvd's il·legals o per cometre algun robatori de poca importància, els grans lladres, els Urdangarin, els Millet, els Nuñez i Navarro, continuen campant lliurement. No pot ser que ens indignem i demanem presó per aquelles que ens han robat una cartera i que siguem incapaces de defensar-nos i indignar-nos amb les empresàries que ens roben part del sou i de la vida a la feina.

Històries de vida

Amb tot, alguns exemples vitals de com un arrelament social en determinats barris, la relativització i empatia vers algunes pràctiques delictives o l'organització política pot servir per desarticular la sensació i els discursos de la inseguretat.

La primera d'elles és que fa un parell de mesos robaren al Barri Antic de Manresa una bici estacionada al carrer a un amic meu. Com que ja fa molt de temps que ens movem per aquests paratges, deixarem anar algunes veus a vària gent que coneixiem per temptejar la situació. Una hora i mitja després tornàvem a tenir la bicicleta. Se l'havia endut un xavalet esporuguit per què no estava lligada, per donar una volta.

La segona d'elles, passà ara fa uns anys. Entraren a trinxar quatre rucades dos dies diferents en un centre social de la ciutat, suposo que per passar el rato. Des de la gent del centre social es deixaren anar algunes veus i dies després es conegué un dels pressumptes implicats. Les persones de l'assemblea foren a parlar directament amb ell amb un to tranquil però segur. Des de llavors ningú més ha entrat a destrossar ni a robar més al centre social.

Una conversa amb un buscavides qualsevol del barri. Parlant sobre lo difícil que està tot i que el barri en general s'està posant un xic dur. Ens afirmà taxativament que a nosaltres, que ens coneixen des de fa anys, estàvem blindats. És a dir, que ningú ens vindria a robar ni a fer res, per què sabien i comprenien la nostra forma de fer.

Una última experiènca. Un blanquet que passeja innocentment per Caracas. Dos persones que li treuen un cúter i ensenyen un petit *bulto* a la jaqueta: molt possiblement una pistola. Li demanen que els hi doni els diners que porta a sobre: el blanquet treu quatre monedes (separades dels bitllets que tenia dipositats a una altra banda) sense posar-se nerviós, sense intentar reaccionar violentament ni intentar avisar a la policia. Un cop feta la transacció, els atracadors li diuen que per sort, el blanquet els ha tractat amb respecte, amb empatia, amb tranquil·litat, que sino el maten allà mateix. Al cap i a la fi gangues ser un privilegiat a Caracas. Ni més ni menys...

Capitalistes disfressats de punkis

Úter que palpita
Capolat, febrer de 2012

Carta per qui se senti al·ludit

Totes les persones, la majoria, parlem continuament de les injustícies que vivim en aquest món, la veritat és que parlar és molt fácil però actuar de manera coherent amb les paraules i els discursos fets segons el teu criteri ja és més difícil. Totes portem a dins el reflex de la societat en la qual hem estat educades, i és molt difícil sortir i, encara més, actuar per defensar allò que creiem que és just. El camí més fácil és el que ens han fet creure i en el que ens han educat amb unes pautes de comportament individualista i de propietat, de drets que parteixen d'una jerarquía de treballador-jefe, de pobre-ric…

Quan ets jove és fàcil ser rebel, però quan et creus que «ja és l'hora d'assentar el cap», vol dir que has de seguir les pautes marcades per ser un bon submís al sistema que domina. Mentre ets un "currante" i treballes hores i hores regalant la teva mà d'obra et queixes en veu baixa i potser vas a un sindicat per intentar reivindicar amb dignitat el que són els teus drets. Però què passa quan et transformes en empresari i tens treballadores? Per subsistir, la manera més fàcil es canviar el personatge. Segurament allò que deies que eres era ben efímer i poc arrelat, ja que, automàticament i amb facilitat el teu cervell canvia el codi, un codi que et diu com has de funcionar per tirar endavant un negoci i fer diners, molts diners. Llavors sembla que entens aquell empresari que un dia et va ser injust, i el pitjor, és que comences a actuar de la mateixa manera, ja que ja estàs codificat. Els teus discursos canvien, et converteixes en una victima de tu mateix, que és millor que fer-te'n responsable ja que això implicaria masses esforços, millor acallar la conciència per no haver d'assumir que t'has convertit en un botxí més, i cada cop els teus arguments s'assemblen més a aquells discursos que et donaven els teus «superiors» i que tu trobaves tant injustos abans que hi hagués la metamorfosi que t'ha transformat en un bon empresari i opressor.

Llavors comences a recuperar tota aquella mà d'obra mai pagada robant-la a les teves treballadores, subsistència, venjança?…ja n'ets víctima amb tots els honors.

Si un treballador treballa més del que li pertoca: és un bon treballador, d'aquesta manera vas recuperant tot allò que vas invertir. Ara vénen els interessos i els guanys, mmmm!

Evidentment, des d'aquesta perspectiva vols que el treballador treballi molt i pagar-li poc. Així és el codi del sistema capitalista, i la paraula adecuada: explotador.

Comences a veure els «teus» treballadors, ja que ara són propietat teva, com màquines de produir diners. Calès que seran per anar omplint les butxaques del bon empresari, insertat com és degut al sistema establert. La màquina treballa i treballa i tu estàs content, quin bon treballador, però quan comença a fallar ja que resulta que no és una màquina sinó una persona, els teus plans de negoci, anunciats pel sistema, comencen a fallar i tot i saber-te greu, i sentir que has donat mil oportunitats a aquella màquina-persona l'hauràs de fer fora. Inclòs et dol profundament i no dorms per intentar solucionar aquell problema…i pam, la solució és justa. No està (co)omplint la tasca important del negoci: quina llàstima, amb el cor a la mà i amb molta tristesa…el «fots fora», uf! Què difícil pels empresaris haver de tenir aquest paper tant dur, quina llàstima, és que ho passen tant malament!

Memòria amputada i revisionisme

Mossèn Armengou

Pasqual Aguilar
Castanyet, gener de 2012

"Històric és el que perviu a la memòria del poble o de la humanitat, ja que ha tingut una influència immediata o duradora en la totalitat d'un poble o de la humanitat."

Victor Klemperer

Fins ara les polítiques oficials sobre memòria històrica xoquen amb la impossibilitat d'anul·lar les sentències de la dictadura i jutjar-ne els crims.

La memòria històrica s'ha interpretat des del poder com a exercici de consens social, però sense haver restituït la dignitat de milers de persones s'aplana el camí per a la banalització de la història. També s'enterra la càrrega reivindicativa que té rehabilitar la memòria dels oblidats ad maiorem gloriam del Caudillo i hereus.

Els governs de Zapatero i el Tripartit no es van atrevir a desbloquejar aquesta situació i van centrar les actuacions memorialístiques en els esdeveniments bèl·lics de la guerra civil. Així, es van arraconar els passatges més durs de la repressió durant el conflicte i, sobretot, es va deixar de banda el dolorós record d'una postguerra marcada per la criminalitat organitzada i institucionalitzada del franquisme. Aquesta renúncia ha facilitat fer un relat de la guerra civil com un enfrontament entre germans que permet equiparar els antagonistes. Des d'aquesta posició es pot desviar l'atenció de l'anàlisi de les condicions materials de Catalunya i de l'Espanya de l'època. També facilita inversions econòmiques que generen una activitat museística i la recuperació d'espais i elements centrats en el conflicte. D'aquesta manera la memòria connecta amb l'anomenat turisme cultural i juntament amb rutes gastronòmiques i fires esdevé una oferta complementària en la promoció de territoris.

La memòria deslligada de la història permet oblits i manipulacions. A Catalunya provoca la reivindicació d'un sector dels vencedors, que va transitar del nacionalisme català de dretes al suport incondicional a Franco. Durant el Tripartit la figura de Cambó ha estat elogiada, i no només pel catalanisme autonomista. L'editor Quim Torra, entre d'altres, proposava la revalorització del personatge perquè va ser mecenes de la cultura catalana deixant de banda els seus plantejaments de classe. Recordem que la trajectòria política de Cambó es basà en la defensa de l'ordre secular i culminà amb el finançament del cop d'estat feixista, la col·laboració en la consolidació del règim i la persecució d'exiliats republicans i catalanistes.

Des que governa CiU s'alcen veus com la de l'historiador berguedà Ramon Felipó que clama per la difusió de la figura de mossèn Armengou, referent del nacionalisme pujolià i considerat per alguns com a fill il·lustre de Berga, però abans que res capellà militar voluntari de l'exèrcit feixista i declarat enemic del moviment obrer, del qual mai no acceptà que pogués ser originari de Catalunya. Un altre exemple de defensor destacat de l'oligarquia i la religió cristiana, encara que se sacrifiqués Catalunya.

Torra ens convida a gaudir de l'obra catalanista de Cambó i relativitza els camins sanguinaris que també va conrear amb la seva immensa fortuna. Felipó diu que tothom al Berguedà espera la publicació dels dietaris d'Armengou i que Berga necessita l'edició completa de tota la seva obra, "encara que hi hagi qui en qüestioni una part". Cambó, el seu fidel col·laborador Estelrich, els germans Badia, Sentís, Armengou, i molts altres, comparteixen una visió de la realitat social plena d'elitisme, xenofòbia i exaltació de la repressió contra el moviment obrer. Aquests precedents fonamenten el discurs i les accions de l'actual govern autonòmic, complaent amb les grans fortunes i ferm impulsor de les retallades, perseguidor d'immigrants, fustigador d'aturats, de beneficiaris de la PIRMI, etc.

En aquests temps de foscor caldrà recordar sovint que la guerra civil va ser una confrontació d'interessos entre la població assalariada, ideològicament radicalitzada en torn a l'anarquisme i el socialisme, i les forces de la reacció formades pels generals, els propietaris agraris, l'església i la gran burgesia. Cambó i Armengou, fidels representants de la gran burgesia i l'església, sabien molt bé on era el seu lloc. Reivindicar-los sense assenyalar la bel·ligerància que van mostrar contra la democràcia republicana i el moviment obrer i camperol busca diluir la responsabilitat de certs sectors socials que també van alinear-se contra Catalunya.

La vicepresidenta del govern, la democristiana Joana Ortega, ja ha deixat clar que la memòria històrica no és patrimoni de cap bàndol, com si totes les víctimes haguessin tingut el mateix tracte. Ortega obvia que les víctimes de Franco segueixen sense obtenir veritat, justícia i reparació. El PP vol perpetuar la ignomínia, esborrar tots els rastres del genocidi i en aquests moments de negociacions per l'aprovació dels pressupostos pressiona al govern de CiU perquè elimini el Memorial Democràtic.

Ens esperen més temps de donar la veu als qui van voler fer callar per sempre més, de tenir present les seves idees, el seu esperit i de lluitar contra l'amnèsia i la deformació de la història.

Nocions d'autodefensa

Meltzer
Manresa, gener de 2011

La pràctica de l'autodefensa dins les lluites socials i contestatàries no és nova. És una pràctica que sorgeix, en part, de l'anhel anarquista d'autogestió. Esbossar algunes tècniques i principis bàsics que ens podrien servir per respondre a una potencial agressió autoritària al carrer és l'objectiu d'aquest article. Ens cenyirem sobretot a alguns consells específics de defensa personal individual, tenint en ment el repte de parlar de l'autodefensa col·lectiva en pròximes ocasions.

Abans de començar però cal tenir en compte unes primeres consideracions. La part més important de totes i que moltes vegades s'oblida dins dels cursos d'autodefensa és la prevenció en tots els aspectes possibles. «No dar papaia» com diuen a llatinoamèrica, és a dir, no posar les coses fàcils. Si vas a una manifestació en la què possiblement hi haurà càrregues policials, no vagis amb la cresta amunt que per un dia es pot deixar el punk a casa. Si tens pensat anar a empesquinar en un barri hostil amb presència de nazis no hi vagis sola i tingueu parlades algunes mesures de seguretat. Que organitzes un concert? Doncs potser hauràs de comptar amb alguns sistemes d'autodefensa simples, establir sistemes de comunicació ràpids entre les organitzadores i tenir parlades quines són les què no s'emborratxen durant la nit. Si vas a pintar, pensa amb una coartada. Si decideixes anar sola per una zona on potser abunden els babosos, mostra't decidida, segura de tu mateixa i potser amb un esprai d'autodefensa a la mà. Tot això no ho dic per causar paranoia persecutòria. Però la realitat és que en massa ocasions hem hagut de lamentar agressions que potser s'haurien pogut evitar.

Una altra consideració importantíssima: si pots evitar la lluita millor que millor. Lluitar per l'ego no val la pena i moltes vegades és millor sortir corrent que no fer el "matxito".

Consell núm. 1: mantenir la distància. Un desconegut se'ns apropa i no tenim clar què és el què vol. De cop i volta i sense saber per què una estranya sensació ens recorre el cos i en certa manera ens sentim agredides. Què és el què ha passat? Ens acaben d'envair el nostre espai vital, és a dir, els nostres sentits ens han alertat de què alguna persona que ens genera desconfiança se'ns ha apropat massa.
Seguint la lògica dels nostres sentits, hauríem d'intentar mantenir una certa distància respecte a la pressumpta agressora. La distància de seguretat recomanada podria ser la de l'extensió total del nostre braç sumant-li un pam. D'aquesta manera si ens volgués agredir hauria d'aproximar-se i tindríem un breu però valiosíssim instant per reaccionar. Aquesta distància és la què també ens hauria de permetre veure si té algun tipus d'arma que ens pugui danyar.

Consell núm. 2: demostrar una actitud tranquil·la però segura. Encara que sembli mentida, mostrar confiança amb un mateix, parlar amb seguretat però amb respecte,... evita molts conflictes. Algun tipus d'agressions responen a un patró de conducta determinat: les agressores fan un primer tanteig i si es troben davant d'una persona segura opten per retirar-se. Si es troben davant d'una persona insegura continuen endavant.

En molts cursos d'autodefensa per a dones es recomana en certs moments optar per realitzar un crit de força que molt possiblement pot deixar desconcertat a un «matxito » que esperava una resposta dòcil. Però sincerament en molts altres casos crec que optar per aquesta opció l'únic que pot aconseguir és augmentar el grau de tensió.

Corporalment no ens convé demostrar una actitud hostil (per exemple, preparar-se amb la guàrdia apunt) ja que en primer lloc estarem avisant al nostre adversari de que la nostra intenció és atacar i en segon lloc l'estarem informant de què sabem lluitar.

Una posició de partida que recomano especialment és la què es coneix com a «posició de preparat». Les cames s'haurien de situar una davant de l'altra i en una posició lleugerament diagonal. Els braços poden estar creuats amb una mà a la barbeta, gesticulant. Des d'aquesta posició, exposem menys blanc que en una posició normal i en cas de què el conflicte no hagi anat a més no haurem denotat agressivitat.

Consell núm. 3: actuar de forma ràpida, directa i decidida. En cas de què optem per atacar fem-ho sense telegrafiar, és a dir, sense informar al nostre adversari del què tenim pensat fer. Qui ataca primer té una fracció de segons primordial. Moltes lluites de carrer segueixen un ritual esperpèntic on tot comença amb empentes i crits i no és fins més endavant que comencen les bufetades. Saltar-se tot aquest ritual pot ser una opció, tot agafant desprevinguda a l'altra persona. Una altra possibilitat seria desviar l'atenció de l'adversari abans d'atacar (realitzant una finta o tirant-li les claus per despistar-lo, per exemple). Per últim, hi ha molts objectes quotidians i materials de la via pública que ens poden servir d'armes momentànies (ampolles de vidre, paraigües, claus,...)

Consell núm. 4: buscar punts vitals. Millor qualitat que no pas quantitat. Segurament resultarà molt més efectiu llançar una patada als genitals, posar un dit a l'ull, colpejar a la gola o tirar una patada lateral a un genoll recte que tirar 5 cops de puny a la cara d' algú. De totes maneres, s'hauria de buscar la proporcionalitat: no fa falta destrossar la vista a algú si només es tracta de la típica lluita de borratxos. Intentar no picar sempre al mateix lloc per què l'altre no es protegeixi i disminueixi el nostre dany. Defugir de cops bonics i espectaculars però mancats d'efectivitat, com les patades giratòries o voladores.

Consell núm. 5: tenir en compte les circumstàncies ambientals. No és el mateix una lluita en el gimnàs que una lluita al carrer. Al gimnàs és prenen mesures protectores (tatamis,...) per a no prendre mal, hi ha lluminositat i moltes vegades temperatura adeqüada; el carrer està ple d'irregularitats (graons, tanques, desnivells,...), no sempre hi ha bona llum ni molt menys bones condicions climatològiques. Al gimnàs hi haurà hagut un escalfament i estaràs preparada per lluitar. Al carrer les lluites solen ser d'imprevist i per exemple no tindràs la flexibilitat suficient com per donar patades altes.

Consell núm. 6: tenir en compte els canvis que sofreix el cos en situacions d'estrès. Quan estem nervioses a causa d'una amenaça física, com a norma general reaccionem d'una de les següents formes:

A. Fugim: escapem de l'escena de perill.

B. Ens quedem immòbils: es produeix una paràlisi total del sistema motriu (o una marcada ralentització del mateix) i ens quedem com estàtues, sense que els músculs de cap part del nostre cos aconsegueixin moure's.

C. Lluitem. Si aquesta és la opció que ens surt, s'ha de tenir en compte que: en situacions d'estrès agut, el cos experimenta un seguit de canvis físics i psicològics que fan que els processos mentals normals siguin enormement difícils i per tant, la ment recorri els processos mentals subconscients. Per això les arts marcials busquen incidir en la ment subconscient de la única forma possible: mitjançant la repetició d'exercicis marcials.

Què passa quan una persona que ha estat practicant arts marcials durant diversos anys es troba davant algú que el vol agredir i enlloc de respondre com voldria, es posa nerviós, li tremolen les cames i comença a tirar cops de manera descontrolada? La seva ment conscient ha exercit més influència que la subconscient. És a dir, els nervis i l'estrès no han deixat aflorar la part subconscient sobre la què ha estat treballant.

Per tant és necessari tenir en compte tots aquells canvis psicològics i fisiològics que pateix el cos davant situacions de conflicte i que minven la nostra capacitat de resposta: la visió de túnel o l'exclusió auditiva (la nostra atenció es centrarà en l'amenaça major i com a resultat patirem una pèrdua temporal de la visió perifèrica i de l'audició extensiva); l'alteració de la percepció del temps i de l'espai, la tensió dels nostres músculs degut a l'alliberament d'adrenalina o l'afectació de la coordinació de la vista i les mans,...

Consell núm. 7: tenir en compte l'orde de prioritats. L'objectiu final de l'autodefensa és que ni tu ni els teus resulteu ferits. Aquest principi general significa que tots els aspectes del perill han de ser enfrontats segons un ordre de prioritats.

Primera prioritat: evitar que l'atac arribi a donar al blanc, és a dir, que el puny no s'estavelli contra la cara, l'estrangulament no bloquegi la tràquea o la caròtida, la ganivetada no toqui l'estómac,... Un cop finalitzada aquesta etapa ens podem plantejar la fugida.

Segona prioritat: enfrontar a l'agressor per evitar la immediata possibilitat de què llanci un altre atac. Un cop realitzada la sèrie de cops pot ser el moment idoni per assegurarnos de què no hi ha més agressors.

Tercera prioritat: conclusió de l'acció, és a dir, creció d'una situació en la què l'atacant no pugui o no desitgi continuar atacant. Si ha utilitzat un arma, la finalització de l'acció hauria d'incloure el desarmament de l'agressor.

Respectar aquest ordre de prioritats no sempre és fàcil ja que el nostre subconscient ens pot jugar males passades. Per exemple, en cas d'enfrontarnos a una arma, moltes vegades ens centrem amb la mateixa i el nostre instint ens empeny a desarmar-la sense comprendre que potser colpejar a una altra banda primer ens permetrà desarmar posteriorment. Un altre exemple clarividente: quan ens escanyen al coll, destinem esforços a desfer-nos de les mans de l'adversari sense caure en el fet de què tenim moltes altres possibilitats d'atac.

Pati del modul de maternitat de WAD-RAS

Dona i presó: l'amplificació del rol de gènere

Breus apunts sobre l'abast i l'extensió del sistema carcerari des d'una perspectiva de gènere

Columna Clitoriana
Manresa, gener de 2012

Durant els mesos de novembre i desembre del 2011 vam organitzar al CSO La Tremenda unes Jornades sobre el tema «Dona i presó» per tal de visibilitzar la situació que viuen les dones que estan preses, així com també la dels seus familiars i entorns propers que les recolzen.

Aquestes jornades van consistir en la realització de tres actes diferents.El dissabte 26 de novembre es va realitzar una xerrada sobre el sistema carcerari on hi va haver la presentació de la campanya «resó=Tortura», una breu exposició sobre «dona, presó i migració», i la presentació de la campanya de suport a la presa en lluita Maria Elvia a càrrec del col·lectiu de suport.Maria Elvia López està encarcerada a la presó de Brians I i ha realitzat durant tot l'any 2011 una lluita contra el sistema carcerari. Ha estat dos cops en vaga de fam per a denunciar la manca de drets i la repressió que hi ha dins de la presó, i concretament dins del mòdul de dones de Brians I. Les seves reivindicacions a nivell personal han estat la reclamació dels permisos de sortida, l'aplicació de la reducció de condemna, la fi de l'arbitrarietat de les sancions o la correcta inscripció burocràtica en relació a la seva doble nacionalitat, entre altres. Les reivindicacions en un àmbit col·lectiu han estat múltiples: accés a les preses a tallers formatius i laborals de fusteria i manteniment (tallers reservats només per a homes), material higiènic bàsic i mensual (sabó de mans, gel de dutxa, paper higiènic, compreses, raspall de dents) o lavabos en condicions per a les preses, entre altres. Arran d'aquestes demandes i de la seva lluita, Maria Elvia ha estat diversos cops incomunicada, en règim tancat i maltractada sota pressions físiques i psíquiques.

El dissabte 3 de desembre es va fer el passi de la pel·lícula *La Leonera* del director Pablo Trapero (Argentina, 2008) que visibilitza el tema de la maternitat dins les presons, en aquest cas en una presó argentina. A les presons catalanes el nombre de dones que hi conviuen amb el seu infant s'ha mantingut constant, i no ha variat del 2010 al 2011. Un total d'una vintena de dones estan en el mòdul de maternitat de la presó Wad-Ras. Com més endavant explicarem , la condició de ser mare i presa comporta dures càrregues psicològiques per a la dona.

Per últim el dissabte 17 de desembre es va passar el documental *En quart grau* i seguidament es va portar a terme la xerrada sobre l'afectació del sistema penitenciari a l'entorn familiar i proper. Aquesta xerrada la va realitzar una persona de l'equip d'estudi de l'Observatori dels sistema penal i els drets humans de la Universitat de Barcelona. En aquest acte es va poder exposar com el sistema carcerari marca, condiciona i pauta la vida de la família de la presa, especialment la de les dones, ja que són aquestes les que se'n fan càrrec, majoritàriament. Els murs i les reixes no acaben a la presó, sinó que s'estenen arribant a les cases de la gent més propera de la persona presa. Així doncs, la presó empobreix les economies familiars, estigmatitza les relacions socials, controla i reprimeix les relacions afectives i burocratitza els ritmes vitals, entre altres afectacions.

Condicions de les preses a Catalunya

El nombre de persones empresonades s'ha mantingut durant aquest 2011 respecte l'any 2010. Actualment hi ha recloses unes 10.513 persones a les presons catalanes. D'aquestes, el 7,5 % són dones. L'any 2010 es va augmentar alarmantment el temps que aquestes resten en presó, ja que les condemnes són de major temporalitat segons dades de Serveis Penitenciaris de la Generalitat. La majoria de delictes pels quals se'ls ha privat la llibertat han estat contra la salut pública i contra el patrimoni, delictes relacionats directament amb l'estructura social del moment i que són les comunes en la població carcerària. Cal destacar que la gran majoria d'aquestes pertanyen a les capes poblacionals més vulnerables i amb menys recursos econòmics.

El nombre d'expedients oberts ha estat elevat. En proporció, són les dones les que tenen més expedients disciplinaris oberts, la qual cosa demostra que són les dones les més sancionades i amb més implicació de persones preses als conflictes, respecte als homes.

Els llocs de reclusió de les dones queden restringits en els mòduls específics de la presons de Brians I i de Ponent, a més de la presó de dones de Wad Ras. Cal remarcar que els mòduls de dones restringeixen encara més la mobilitat de la presa, ja que la diferenciació per sexes dels espais fa que les dones no puguin gaudir (o almenys no amb tanta freqüència)de zones comunitàries grans, aquestes reservades majoritàriament als homes. Per altra banda, malgrat les reiterades reivindicacions continua existint la distinció de taller segons el sexe de la persona presa. Així doncs, els tallers relacionats en l'àmbit domèstic o de cura queden reservats exclusivament a les dones i els tallers relacionats en un àmbit més tècnic o de bricolatge resten a disposició dels homes, potenciant i amplificant, d'aquesta manera, els rols de gènere.

La presó i l'afectació al rol de gènere

Com hem esmentat l'encarceramentté diferents conseqüències segons el gènere, malgrat que el sistema penal i el reglament penitenciari invisibilitzin aquestes diferències no atenent a les diferents necessitats. Les dones encarcerades, a més de perden la seva llibertat, perdre la major part dels drets universals i estar en un ambient permanentment conflictiu, han de suportar la responsabilitat d'abandó del nucli familiar. Cal recordar que a les dones se'ls hi atribueix el rol social de cuidadores i en elles recau la carga reproductiva familiar, per tant el seu encarcerament suposa, en molts casos, el desmembrament de la unitat familiar i el desemparament de les filles i els fills els quals quedaran a càrrec d'altres familiars o, en determinades circumstàncies, d'institucions públiques. Els casos en que la dona està presa amb els seus fills/filles els hi suposa, per una banda, un punt de suport i, per altra banda, una culpabilitat (en gran part generada per l'estigma social) ja que se senten responsables de la vivència de la maternitat a presó.

Per altra banda, la cura vers elles és inferior en comparació a la d'un home pres. Molt cops la parella de la presa es desentén d'aquesta, recaient la tasca de cura i atenció a la mare, les filles o germanes de la dona presa.

L'estigma social i la pressió psicològica moral que reben les dones pel fet d'estar encarcerades és molt gran. Des de diversos estaments socials i des de les pròpies juntes de tractament penitenciàries fan que l'estereotip de «mare dolenta, esposa dolenta o dona irresponsable» pesi sobre elles. Les treballadores sexuals que són empresonades han de «corregir» la seva vida i "penedir-se" de la seva activitat econòmica; així doncs, des de les institucions penitenciàries, potencien l'estigmatització d'aquest col·lectiu lligant els conceptes de «treballadora sexual = delinqüent».

Abusos sexuals

Dins de la presó i especialment a les presons on hi ha carcellers (presons on estan homes i dones), existeixen abusos sexuals. Recentment dos carcellers de la presó de dones de Madrid han estat imputats en una denúncia per relacions sexuals amb les preses. Tot i que des dels mitjans de comunicació es va revestir amb relacions «amb consentiment», els carcellers oferien algun tipus de benefici penitenciari a canvi de la relació sexual. A principis de l'any 2011 va sortir la sentència la qual condemnava a 6 anys i set mesos a un dels carcellers que va abusar de la presa a canvi de donar-li un lloc de treball dins de la presó. Per altra banda, l'any 2010 també transcendia públicament la denúncia d'abusos sexuals d'un carceller vers a una presa dins de l'Hospital Psiquiàtric Penitenciari de Fontcalent al País Valencià. El carceller també tenia denúncies anteriorment per tortures a un pres. Un altre cas va ser la imputació del Subdirector de la presó de Langraiz al País Vasc per abusos sexuals i coacció a 4 preses.

Malauradament aquests casos no són aïllats, ja que trobem exemples de denúncies des de les presons de A Lama, Picassent o Palma de Mallorca. A més cal remarcar que la majoria de vegades aquests abusos no són denunciats, ja sigui per por a represàlies com per la pressió a l'accés a millors condicions penitenciaries.

Rapinyaires, Afganistan i nosaltres

Afganistan es podria convertir en el centre miner del món i les seves riqueses són de vital importància pel futur. Els voltors esperen que els depredadors acabin la seva feina i poder calcular els beneficis amb xifres irreals.

Gati

Manresa, gener de 2012

CONSUM, CONSUM, CONSUM... Nadal i cases plenes de joguines amb munts de piles, electrònica, electrodomèstics de tota mena, roba... Tot el que el mercat ens ofereix. Sortim del Nadal i sense més caiem a les rebaixes d'hivern on trobes els sobrants a teòrics preus baixos; després vénen els dies especials per a mares, pares, àvies, els St.Jordis, rebaixes d'estiu...O sigui, un cercle viciós de consum per ser i fer felices.

Ja ho sabem, el nostre sistema està basat en el consum. Més enllà de la fàcil i poc concreta frase de «consum responsable», que fins i tot un ajuntament altament endeutat com el de Manresa fa servir d'eslògan nadalenc, aprofundint una mica més en el cost real de tot allò que se'ns ofereix, veiem que tot és fabricat i/o transportat fent servir en la immensa majoria de les vegades materials i/o energia que prové dels anomenats recursos fòssils, i és més que conegut que els mapes d'extracció de matèries primes i el de guerres quasi sempre coincideixen. I aquest és el premi, els recursos dels quals no sempre coneixem els seus noms, però que són de vital importància pel poder, ja sigui per mantenir-lo o bé perquè el què s'extreu de la seva explotació serveix pel més que hipotètic canvi del sistema actual.

Cada vegada és més evident que podem estar a les portes d'una altre moment històric amb canvis importants. La cursa armamentística a nivell mundial ha crescut impressionantment, la militarització i assetjament de la dissidència a les societats dels anomenats països rics és una realitat, el creixement militar i econòmic de les noves potències i l'estancament de les velles és un fet, lo ràpid que es mouen els interessos econòmics i estratègics mundials és vertiginós, líders històrics desapareguts, moviments militars d'uns i alguna cosa més que advertències dels altres...vaja que no és casual que moltes pàgines web de geopolítica hagin estat una setmana amb titulars de la tercera guerra

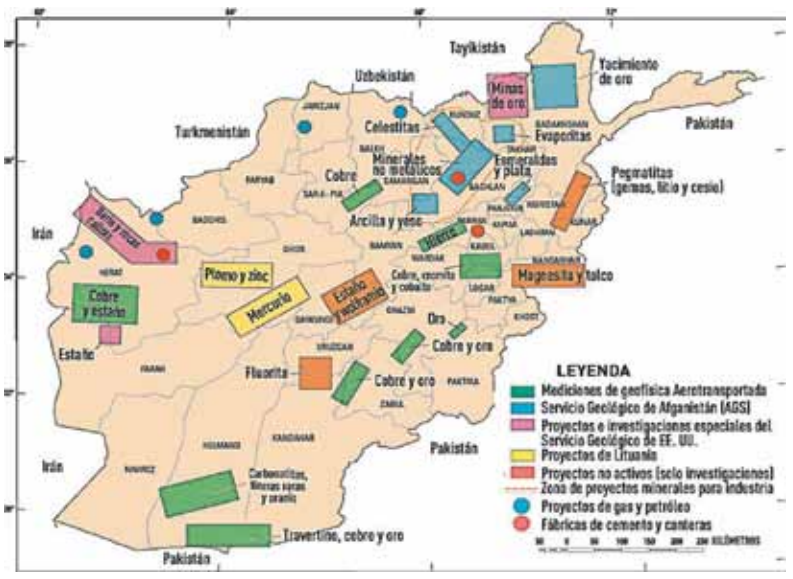

mundial en portada. Tot gira molt ràpid i no sempre enfoquem o ens fem les preguntes oportunes, i més d'una vegada ens perdem en les famoses cortines de fum que el poder ens posa davant per no poder veure. Potser amb l'Afganistan ens ha passat això, ens hem perdut i fins fa poc no hem pogut intuir el per què de moltes coses que allà succeeixen. Per què se'n va tothom d'Irak però no es parla de la guerra d'Afganistan, més antiga i probablement més cara que la d'Irak?

Oficialment la invasió d'Afganistan va començar el 7/10/2001. Des de llavors el cost econòmic i humà de les forces d'invasió i ocupació ha estat altíssim, tot i que insignificant al costat del patiment i la mort de les afganeses. Bombardejos massius per tot el país amb bombarders B-52 i B2, importants batalles com les de Mazär-e Sarif, difícils aliances i jocs polítics... Tot per la hipotètica guerra contra el terrorisme? Òbviament no!

Tres setmanes després de l'11 de setembre de 2001, just començant la invasió terrestre d'Afganistan, el govern d'EEUU conjuntament amb el Pentàgon van autoritzar i es van començar els treballs d'investigació geològica del terreny en qüestió, després que els "arribés a les mans" els mapes geològics fets pels invasors soviètics els anys 80. Aquest treball, dut a terme per més de 50 geòlegs nord-americans en un absolut secret fins fa poc ha durat més de 7 anys. Primer es van fer per aire amb aparells molt sofisticats, i es va cartografiar geològicament més del 70% del país. Després els geòlegs volaven en helicòpters de combat Black Hawk als punts de més interès en missions de reconeixement, en les que no estaven més d'una hora a terra en les zones més «calentes», i eren escortats per soldats d'elit dels Marines ianquis. Els resultats d'aquests treballs van començar a sortir a la llum fa poc més d'un any i s'assegura que 6 dels jaciments trobats superarien les mines més productives del planeta, i que la immensa concentració de minerals i la seva fàcil accessibilitat podria provocar el que ja anomenen "febre per les terres i el subsòl afganès", fent que el país sencer esdevingués el centre miner més important del món. Les estimacions actuals ja tripliquen les esperades fa uns anys.

I què busquen? A un dels jaciments investigats a la província de Ghazni s'assegura que hi ha més liti que a tota Bolívia, que té les majors reserves actuals, i segons el *The New York Time* Afganistan podria ser l'Aràbia Saudita del Liti. A més de per les bateries, components de mòbils i ordinadors que ja coneixem, l'hidròxid de liti es fa servir per depurar l'aire a les naus espacials i els submarins, el carbonat de liti en medicina pel "tractament" del trastorn bipolar o la depressió, té aplicacions en la industria nuclear...

Però això és només l'inici. El valor que se li ha donat a l'explotació de Ferro de Haji-Gak és de 420.000 milions de $!!!, i és només una. Xina amb la seva empresa estatal del metall ja està explotant una mina de Coure al sud de Kabul i calcula que podria obtenir beneficis per sobre dels 43.000 milions de $ (El coure a inicis del 2000 costava 1'75 $ i avui supera els 9 $ per Kg). Els grans capitalistes de JP Morgan ja han comprat una mina d'Or a Mazar-e Sharif, i com a mínim una vintena d'empreses Índies es concentren en el Ferro a diferents punts... També es pot afegir a la llista grans reserves d'estany, plata, esmeraldes, urani... Totes les potències tenen els ulls a l'Afganistan a semblança dels carronyers sobrevolant els cadàvers.

Però el que més preocupa i pel què lluitarà el poder econòmic i militar dels EEUU, és aconseguir i assegurar el que segurament és un dels seus punts més febles, que són els anomenats elements crítics i terres rares. Aquest són un conjunt d'elements rars o no gaire freqüents però de vital importància en la fabricació d'alta tecnologia. El major productor i exportador de terres rares és Xina, amb el 97% de la producció mundial i la majoria de les reserves, i l'any passat va començar a acaparar els recursos per les seves empreses i ha reduït les exportacions al Japó per exemple. Només una de les zones explorades al sud d'Afganistan que contenen terres rares podria abastir el planeta durant 10 anys (equiparant la més productiva de Xina). Els EEUU depèn en un 100% de les importacions d'elements crítics com el Niobi (essencial en la producció d'acer i les aleacions aeroespacials), el Manganès (producció de ferro i acer) i l'Indi (necessari per les pantalles líquides, semiconductors i pel·lícules solars); en un 94% del Platí (fabricació de catalitzadors, electrònica i en tractaments químics); i depèn en un 100% en tots els elements considerats com a terres rares. En total són 17 elements, però alguns exemples per mostrar la importància són: El Lantà utilitzat en el refinat de petroli, bateries de cotxes híbrids i lents. Neodimi fabricació de discs durs, mòbils i imans d'alta potència. Prometi aparells de raigs X i bateries nuclears. Europi per pantalles, làsers i electrònica òptica. Disprosi làsers, barres per reactors nuclears i imans d'alta potència. Gadolini per tractaments oncològics i agents de contrast per ressonàncies magnètiques. Luteci tractaments químics i leds... Les terres rares són essencials per tot el que sigui alta tecnologia, i això és ni més ni menys que el futur. Fa temps que és diu que el pròxim pas en l'evolució és el del sistema productiu al tecnològic, per tant s'han de controlar els jaciments dels material necessaris de la mateixa manera que ja s'ha fet pel petroli i s'està fent amb l'aigua. Sense aquests elements seria difícil que els EEUU pogués mantenir la cursa armamentística, competir en el lucratiu negoci de la seguretat i les noves tecnologies o simplement mantenir el seu consum energètic, sense parlar de tot allò relacionat amb la medicina i la ciència que tendirà probablement a una especialització tal, que estarà a l'abast de minories però molt riques.

Aquest és el sistema dominant, el rapinyaire sense escrúpols que tots els estats han mantingut i defensen. Lluny de voler crear el sentiment de culpa inculcat per la moral judeocristiana que et torna reformista o simplement passiu, el coneixement ens hauria de donar les eines per poder desfer-nos d'una vegada i per sempre, sense concessions a les reformes, d'aquest sistema on cada cosa està tacada de sang, ser conscients que els rapinyaries, quan l'aliment escasseja, s'intenten eliminar uns als altres i el que un dia menja l'altre dia pot ser menjat. En definitiva eliminar aquest sistema de consum que no és altre que el de la GUERRA, GUERRA, GUERRA.

*La info científica sobre la geologia i el treball a l'Afganistan és de l'article «riqueza mineral de Afganistán», publicat el desembre de 2011 a la revista *Investigación y ciencia*.

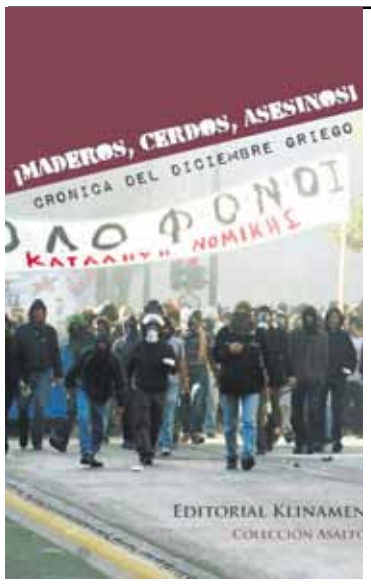

Maderos, cerdos, asesinos! Crónica del diciembre griego

Diversos autors

Madrid,

Klinamen, 2011

iogurt
Manresa, febrer de 2012

El 6 de desembre del 2008, un jove de 15 anys fou assassinat per un tret de la policia grega a Exarchia, conegut popularment com el barri anarquista d'Atenes. Minuts després del crim, sorgiren tot un seguit de mobilitzacions relativament espontànies que desembocaren posteriorment en una àmplia revolta social que feu trontollar els ciments de la democràcia grega.

«Batsi,gourounya, dolofoni» (maderos, cerdos, asesinos!) fou un dels lemes més corejats durant aquells dies de ràbia. Recentment i sota aquest nom, l'editorial Klinamen, ha editat una recopilació de textos, comunicats, cròniques i entrevistes d'algunes de les protagonistes del Desembre Grec.

Un desembre Grec que no només es caracteritzà pels disturbis i els saquejos. També comptà amb les okupacions de les Universitats i Ajuntaments, les zones alliberades de policies i ens estatals, amb assemblees multitudinàries; amb experiències autogestionàries com la posada en funcionament d'una petita xarxa d'autogestió de la salut i d'educació amb la interconnexió de les múltiples lluites. Per què tal i com es defensa des dels comunicats, la gent sortí al carrer no només per demostrar la seva ràbia davant un assassinat estatal, sinó per les misèries quotidianes. La revolta no s'estengué només per la fúria, sinó per què hi havia tot un bagatge organitzatiu que si no la va fer possible, si més no la va fer propagar.

El principal potencial que té el llibre és que es converteix en un testimoni evident, palpable de què la revolta és possible. Ens apropa de manera directa a escrits que fins ara no havien estat traduïts al castellà. Deixa entreveure les diverses formes d'entendre les lluites antiautoritàries, defugint del dogmatisme d'una única visió. I ens planteja la lògica pregunta de què fer quan ja no queda pràcticament res per cremar i destruir.

A nivell de mancances (i tal i com admet la pròpia editorial) potser faltaria donar més importància als anàlisis posteriors que s'han fet de la revolta i que sense cap mena de dubte han marcat els últims tres anys de contestació social al país hel·lènic. I que es fa un xic repetitiu si es pretén llegir-lo d'una sola tirada. De totes maneres, cada un dels textos escollits aporta algun element diferent.

Per entendre la combativitat latent de Grècia i les noves tendències nihilistes que han marcat una escissió (amb tints generacionals) dins l'anarquisme fa falta entendre tot el context que l'ha fet possible. Molta gent jove va viure per primera vegada uns fets difícils d'oblidar, que els varen fer créixer a l'escalfor de l'enfrontament. I un cop has conegut el sabor de la insurrecció, de la victòria, tornar a la normalitat es fa molt difícil.

El Berguedà Llibertari i el Bages Llibertari ara són el Bllibertari.org

Pep i Tu
Berga, gener de 2012

El mes de gener de 2004 dos companys del Berguedà vam adquirir el domini www.berguedallibertari.org i el mes de març següent el portal «Berguedà Llibertari» es posava en funcionament. La voluntat era clara, es volia mostrar: «les darreres notícies de la comarca, les diverses activitats dels col·lectius i grups llibertaris del Berguedà, les lluites d'aquí i de la resta del món» i oferir tot un seguit de recursos al usuaris: correus electrònics, allotjar el web dels diferents col·lectius, accedir al fòrum, etc. De seguida al portal s'hi van allotjar el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat i *el pèsol negre* entre altres projectes.

El «Berguedà Llibertari» ha estat un referent comunicatiu al llarg d'aquests vuit anys, sent una font de referència en moments complicats i concrets com durant els abusos d'autoritat de novembre de 2004 comesos pels mossos d'esquadra als carrers de Berga, durant els lamentables fets de Patum de 2005 en que van matar el nostre company Pep Isanta mentre els mossos negaven la seva ajuda i nosaltres mostràvem les nostres incoherències, durant la lluita contra l'ordenança de civisme o fent seguiment de presos com el Roberto Catrino que en pau descansi.

El «Berguedà Llibertari» va néixer sent un portal gestionat amb el sistema php-nuke i el maig de 2006 va passar a ser gestionat amb wordpress fins a l'actualitat. El portal ha estat gestionat per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat (ateneu anarquista de Berga) i ha estat i és un petit però ferm punt de referència informativa pel que fa a temàtiques socials de la comarca.

Des de que el «Berguedà Llibertari» és gestionat amb wordpress hem publicat prop de vuit-centes notícies, s'han fet uns cinc-cents comentaris i s'han impulsat múltiples campanyes. Des del 2006 hem tingut prop de 60.000 visites i 32.000 usuaris, dels quals més de la meitat no són els habituals. Ens movem en una mitjana que oscil·la la cinquantena de visitants diaris que s'estan una mitjana de dos minuts i mig al nostre web, són visitants de diversos països, tot i que el gruix són d'aquí, és clar. Hi ha hagut moments en que els visitants o lectors han arribat a ser entre cent i dos cents diaris i fins i tot en un parell d'ocasions a superat els sis-cents, però això només quan l'actualitat social ens assenyalava (Patum 2005, casos de civisme, maquis, atacs de membres de la CUP a una casa okupada, etc.). Com anècdota destacar la multa —del tot irregular— al llavors gestor del portal per publicar una crítica als Mossos d'Esquadra (un judici peculiar que en alguna altra ocasió caldrà explicar).

Des de l'any 2009 a l'any 2010 fa funcionar el «Bages Llibertari» gestionat per persones de la capital del Bages a wordpress.com i després a entodaspartes.org. La iniciativa anava en la línia del Berguedà Llibertari però al Bages.

Ara, Berguedà i Bages llibertaris s'uneixen o millor dit es coordinen al Bllibertari.org. El «B Llibertari» és un portal web de l'Alt Llobregat i Cardener (Berguedà i Bages) que ofereix informació i recursos socials i anarquistes de caràcter local i d'arreu del món. Aquest projecte se suma als projectes informatius antiautoritaris d'ambdues comarques com ara el pèsol negre (publicació periòdica en paper). I Ràdio Bala pel que fa a Manresa. Amb la participació de diverses persones de les dues comarques s'inicia una nova etapa comunicativa que promet ser molt fèrtil i interessant.

Salut i anarquia!

movimentpuntzero estrena web totalment reformada

Konvent
Cal Rosal, febrer de 2012

Des dels seus inicis movimentpuntzero ha pretès donar a conèixer l'art multidisciplinari a les comarques d'interior, des d'una vessant totalment lliure, emfatitzant, valorant i recolzant artistes i propostes que difícilment tenien cabuda al nostre entorn. El resultat ha estat el teixit d'una plataforma artística on el més important és l'esperit creatiu com a motor cultural i social, allunyat dels criteris comercials i institucionals. D'aquesta manera s'han creat connexions artístiques a tot el territori, apropant i donant vida d'una manera natural i gairebé indígena.

La nova web de movimentpuntzero www.puntzero.org és l'eix d'infinitats de projectes que es duen a terme a les comarques del berguedà, bages, osona i l'alt urgell, amb informació i imatges de pintura, fotografia, música, performances... Un espai, amb seu central al konvent de cal rosal, obert al diàleg de l'art.

ELS DIRIGENTS DE LA MULTINACIONAL DANONE DESEMBARQUEN A AVIÀ A FER EL BÉ

Llegim estupefactes al diari "Aquí" del Berguedà una nota sobre un fet humà trascendent, que no volem que passi desparcebut entre nosaltres totes. Resulta que l'alcaldesa d'Avià, Patrocini Canal, farta de tenir el poble desendreçat i brut, va demanar ajuda a la multinacional alimentària Danone. Aquesta, com si de l'Equip A es tractés, va enviar no menys de 550 directius un diumenge de Febrer a pintar l'escola, repassar les respatlleres dels bancs del pati, treure la merda de pardal dels gronxadors, encimentar la pista de bàsquet del taller Coloma i Riera per a persones amb disminució i altres feines d'aquestes pesades que la gent del consistori sol espolsar-se amb arguments de pes i soltura. L'esperit missioner i danoenegeista de la marca Danone ha marcat un abans i un després en la gestió d'aquestes tasques molestes per les quals els consistoris mai troben el moment. La joventut d'Avià recordarà sempre el dia en què una colla d'executius van prendre la feina als de la brigada d'obres a canvi d'un entrepà de fogràs purlom. Ataviats com els més arriscats experts enginyers de Fukushima, la colleta maca de peixarrots grossos van fer anar la rasqueta i l'escombra amb una gràcia encomiable. Amb la mateixa gràcia encomiable amb què després signen EROS o foten al mercat nous productes nocius que provoquen cagarrines, tant amb l'ingestió com a l'hora de pagar-los. La nostra reflexió arran de la noticia és que, si de repent els dirigents es foten a robar la feina als subalterns, potser sí que hi deu haver alguna cosa desagradable, incòmoda i malvada en el fet mateix de ser dirigent. Ho anirem esbrinant. De moment, jo ja he trucat a la multinacional Danone per que m'enviï un parell de dirigents benefactors a casa, a veure si em poden enxufar l'ordinador a la wifi que té el de l'estanc de sota casa. És que em vull baixar la discografia complerta dels «Cantores de Hispalis» i sense internet no hi ha manera.

Dr. Flori Pepis, consultor de sistemes.

POESIA

Incorregible

si finalment fracasso en tot
si perdo la il·lusió
i les meves poques amistats
si no trobo les respostes a les meves preguntes
sempre em queda un últim recurs
el molt honorable cos dels mossos d'esquadra de catalunya

tinc els elements necessaris
sang catalana
bona planta
i un coeficient intel·lectual suficient
per exercir de mercenari de l'estat

ara només em manca la fe
en l'ordre
la democràcia
i l'autoritat.

Miquel Prodigiós

La recepta d'hivern

Iaia Ramona

Bages, febrer de 2012

Aprofitant que s'acaba l'hivern i encara tenim alguna carbassa guardada al rebost i encara ens queda alguna patata que se'ns començarà a grillar, i si tenim sort, potser encara ens queda algun pot de conserva de tomàquet, farem una recepta amb aquests ingredients de temporada.

Mandonguilles de carbassa i patata

Ingredients:

250 gr patata.
250 gr carbassa.
una ceba, alls i julivert.
2 ous de gallines felices.
pa ratllat.
300 gr de pèsols.
1 kg de tomàquet natural.

Farem les patates i la carbassa al vapor tallades a trossets. Quan estiguin cuites (mirarem que no quedin massa acquoses), les trinxarem amb una forquilla, hi barrejarem un cap d'alls tallat a trossets ben petits, hi tirarem els 2 ous, una mica de julivert picat i hi anirem tirant pa ratllat fins que veiem que ens queda una consistència prou bona per fer les mandonguilles. Anirem fent les boletes de la mida que ens agradi, i les passarem per un ou batut i després les arrebossarem amb farina. Un cop fet aquest procés ja podem fregir-les en oli ben calent.

Un cop tenim les mandonguilles ben fregides, podem tallar la ceba a trossets, sofregir-la amb una mica d'oli i seguidament tirar-hi el tomàquet al natural que deixarem coure mínim uns 20 minuts. Mentrestant farem bullir els pèsols amb aigua fins que estiguin cuits.

Un cop fet el sofregit de tomàquet hi tirarem els pèsols escorreguts i les mandonguilles, ho deixarem coure uns minuts i ja ens ho podem menjar! Són delicioses!

Breus de trànsit i societat

POP

L'Espunyola, febrer de 2012

Intermitents

Ha sorgit als Països no tan Catalans la Plataforma en contra dels impostos als intermitents. És l'única solució que han trobat un grup de ciutadans indignats amb el govern degut a l'impost que grava fer ús dels intermitents.

Resulta que un grup de ciutadans s'ha unit perquè estan farts d'esperar a les rotondes a que els altres conductors posin l'intermitent per a sortir de la rotonda. Degut a aquest fet, no poden entrar-hi i poder continuar avançant en el seu camí o, si entren, ho fan instintivament, jugant-se la seva integritat i la dels altres.

L'únic motiu que troben els integrants de la plataforma per a que els conductors no fessin servir els intermitents és que el govern hi ha posat un impost. O que són tontos del cul, ja que posar-lo és simplement fer un moviment de ditet.

Aquesta plataforma no fa apologia d'anar més ràpidament als llocs o de poder guanyar aquells 15 segons perduts per culpa d'aquells cotxes insolidaris i incívics. Només vol agilitzar la circulació i crear una bona relació entre els conductors, cosa que no acostumen a fer les forces repressives i multadores de l'estat.

Mitjana de la carretera

El Ministeri de l'Interior de l'estat espanyol ha desplegat un cos d'elit de la Guàrdia Civil a totes les carreteres secundàries de la comarca del Berguedà. Resulta que els han arribat pressions mitjançant un lobby molt influent, el famós grup de poder que es reuneix a les oficines de l'ACTLL de Berga.

L'avís feia referència a fer disminuir els accidents en les carreteres secundàries. Resulta que gran part dels conductors que fan servir la C-26 trepitgen la mitjana en gran part del seu recorregut.

El Ministeri informa que està bé estalviar metres, ja que fa millorar la balança econòmica del país (no hem d'importar tant carburant), però no s'hauria de realitzar aquest estalvi quan hi ha un altre cotxe creuant-se.

S'ha donat el cas que en ple revolt, alguns vehicles, han hagut de frenar perquè el cotxe que es creua al seu camí, va mig metre dins el carril contrari. No fan referència als camions que no hi caben en una carretera no massa ample, sinó de conductors que entren a formar part dels incívics/terroristes.

La Guàrdia Civil tindrà cura que això no passi, intimidant amb la seva presència als conductors, apuntant les matrícules dels terroristes trepitjadors de línies i mostrant el seu nou model d'uniforme, que els queda millor que mai i no han trobat grans ocasions on lluir-lo.

El Barça és futbol, però el futbol no és el Barça

El Col·lectiu de Jubilats Amics del Futbol han presentat un proposta legislativa popular per a que, a tv3, treguin els esports de les notícies. Creuen que les notícies i els esports no són el mateix i aquest no és el seu espai, a l'igual que el temps, que acostuma a estar fora dels informatius.

A més, van més enllà amb la demanda que no només surti el Barça. Tots ells són del Barça, menys un avi que és de l'Europa, però creuen que l'esport és bonic i una virtut. El Barça no és l'esport, sinó un equip d'un gran esport. I hi ha molts més esports molt arrelats a Catalunya on hi ha equips capdavanters en l'escena internacional.

També creuen que el tractament de les notícies són probarcelonistes i antimadridistes. Que el tractament de les notícies arriba a ser de més mal gust que la premsa del cor, on parlen què tal jugador ha entrenat així o que s'ha barallat amb no sé qui.

I per acabar, resulta que també volen legislar el sou dels jugadors, ja que cobren milions i milions, els clubs mouen milers de milions i es passen pel forro de la pilota moltes lleis i normatives.

Així queda la proposta. A veure com cau al món culé. Si són gent que els agrada l'esport s'ho prendran bé. Si simplement són hooligans sense cervell que se senten identificats amb uns tios ben catxes i guaperes que cobren per fotre patades i porten una samarreta d'un color determinat, que se la canvien cada dos per tres, no els hi agradarà massa.

AGENDA

Dissabte 24 de març

Setè aniversari del CSO La Tremenda i cabaret.

22.30 h Cabaret.
23.30 h Karaoke.
+ Festa tremenda.

Dijous 29 de març

VAGA GENERAL

Dissabte 21 d'abril

A Ateneu Columna Terra i Llibertat.

23.00 h Concert de rumba amb Manolitos Band i Sotataula Kandela.

Dissabte 5 de maig

10 h al CSO La Tremenda.

Taller d'electricitat.
Repassarem i aprendrem els conceptes bàsics d'electricitat de manera teòrica i pràctica.

Dissabte 12 de maig

10 h al CSO La Tremenda.

Taller de mecànica.
Coneixerem les parts d'un vehicle i sabrem fer algunes coses de manteniment, així com reparacions bàsiques.

Dissabte 19 de maig

10 h al CSO La Tremenda.

Taller de fontaneria.
Aprendrem les nocions bàsiques per a fer petites reparacions domèstiques.

PARLEM AMB…

Concha Liaño

Caro y Cara
Caracas, novembre de 2011

Estem al centre històric de Caracas, a un onzè pis. Ens ha costat una mica trobar la casa de Conchi. Està contenta per la visita i es mostra encantadora, tot i avisar-nos que no té un bon dia. Té noranta-cinc anys, gran vitalitat i el cap clar com una joveneta. Tanmateix l'edat no perdona i la vista i l'oïda li comencen a fallar. Ja no pot llegir. Passem el dia amb ella, entrevista, dinar, xerrera, entrevista...

Una de las cosas que me ha llamado la atención del libro de Eulalia Vega* es que dices ser anarquista antes de ponerte en contacto con los anarquistas.

Yo me considero una persona privilegiada. Y mis compañeritos, que tenían la edad mía ahí, también eran privilegiados. Yo tengo la historia de un gran magnate, senador y consejero de presidentes, que le salió un cáncer en el cerebro, y los dos años que estuvo en tratamiento antes de morirse, saca la conclusión de que es el verdadero sentido de la vida: sentirse útil, sentirse solidario, tener vocación de servicio hacia los demás.

Esto es lo que sentías cuando entraste en el Ateneo del Clot?

Esa fue mi salvación encontrarlos, porque yo estaba perdida con todas estas ideas que tenía. Luchando contra todo. Parecía una loca. Estaba contra la familia, a los trece o catorce años. Era muy religiosa y perdí a Dios. Parecía una especie de loca suelta.

¿Qué actividades llevabais a cabo?

Teníamos un ateneo en el Clot y yo cuando estaba con toda esa violencia, porque no era rebeldía, era furia lo que yo tenía. Rabia contra mi prima que se quería cortar el pelo y el esposo no la dejaba. Era horrible como se vivía. Ustedes no tienen ni idea. Mis compañeros que trataban de organizar los sindicatos dentro de la cárcel… no chico… era bello, era muy bello. ¿Qué suerte que viví todo eso? Ustedes no tienen esa suerte. Las ideas nuestras en realidad son las que van a salvar a la humanidad en el futuro. Tus nietos o quizás tus tataranietos lo vean. Tú no.

¿En el ateneo estabas en las Juventudes Libertarias?

Sí, cuando yo estaba con esta revolución interior. Tres muchachos me dijeron: «¿Vienes con nosotros?» y me llevaron para el ateneo. ¡Caramba! Pensaban igualito que pensaba yo. No me hacían mucho caso. Teníamos muchas actividades allá. Muy lindo. Había un sordo mudo y un mudo. Había grupos de Juventudes Libertarias en todas las barriadas. Todos los domingos nos reuníamos en Masnou. Allá había un gentío enorme. Era bellísimo.

¿Cómo se llamaba tu grupo?

«Sol y Vida». El otro era «Tierra y Libertad». Ya no me acuerdo, pero nos reuníamos todos.

En el ateneo, en el tema de las mujeres y los hombres, a veces que eran compañeras o hermanas…

No, éramos todo familias, íbamos todo familias. Cuando nos reuníamos en el Clot eran militantes con sus familias, con sus niños y todo. Era muy bonito. En un sitio se ponían a hablar de política un grupo, en otro sitio hablaban de poesía o de literatura, porque había gente ilustrada también. Era muy simpático. Éramos muchos, éramos todo un tren que se llenaba.

Los compañeros muy anarquistas, pero en cuanto a la mujer igual de machistas que el resto. Ellos no aceptaban pero nosotros los sacudimos.

Por el hecho de que fuesen mujeres, también podía implicar que hubiese cierta subordinación ¿O no?

Los compañeros muy anarquistas, pero en cuanto a la mujer igual de machistas que el resto. Ellos no aceptaban pero nosotros los sacudimos.

¿La organización específicamente de mujeres? ¿La primera fue la Organización Cultura Femenina de Barcelona?

Soy yo quien la organicé. Éramos ocho y yo era la más joven. Desde la guerra yo era la más joven. Yo tenía 17 años. Formamos un grupito que llamamos agrupación cultural femenina. Y no hallábamos qué hacer. No teníamos poder de convocatòria. Yo era la que más iba… no teníamos poder de convocatoria. Dimos un mitin y los compañeros nuestros ni caso nos hacían. Ya entonces antes de la guerra no nos hacían caso. Bueno, durante la guerra también nos quisieron ignorar.

¿Cómo empezáis a organizaros?

Íbamos muchas muchachas al ateneo. Esa era la verdad. Ahí conocí yo a mi amiga Soledad. Mi compañera de armas. Era muy bella. Éramos muy inquietas. Mujeres Libres tuvo mucha vigencia en España. En Cataluña. Y aunque me traten de inmodesta: estaba Soledad y estaba yo. Yo organizando la región y ella organizando ahí. Todo lo que se hizo, las promotoras éramos nosotras que teníamos veinte años. Ella y yo. Claro, éramos dirigidas por Lucía Sánchez Saonil, por Mercedes Comaposada y Amparo Poch.

¿Cuáles fueron las principales actividades de las agrupaciones de Mujeres Libres?

Había clases de Puericultura, enfermería, secretariado, corte y confección. Soledad buscaba el dinero para los profesores.

¿Eran muchas agrupaciones o muchos pueblos?

Sí. Yo escribía a los grupos de las juventudes libertarias y les enviaban ya los estatutos. No teníamos ninguna organización, teníamos apenas los estatutos de lo que queríamos organizar y acudían como moscas a un panal.

Cuando pienso en eso me siento tan contenta. Yo tengo una vida ahora que es un desastre. Estoy sola. Todos se han muerto porque como yo he vivido tanto, se me han muerto. ¿Tú has escuchado hablar de Antonia Fontanillas? Es una muy buena amiga mía. El otro día me mandó un disco con canciones. Cantaba muy bonito ella.

¿Cuál era tu labor ahí?

Adoctrinarlas, despertarlas, sacudirlas nada más. En muchos pueblos las chicas de las juventudes libertarias reunían a todo el pueblo, a las mujeres del pueblo que querían venir. En Reus recuerdo que una vez vino la aviación a bombardear, y habían muchas, muchas.

¿En Manresa estuviste también?

En Manresa, en Granollers. Ya no me acuerdo, los más importantes. Y yo iba por mis propios medios. Iba en carros, en carros de burros, así.

Te quería preguntar sobre las uniones de amor libre. Se ha hablado bastante por un lado las uniones libres, por otro lado el amor libre.

Mira, eso del amor libre… nosotros considerábamos el amor libre era que se unieran sin firmar papeles. Nada de irse a acostar por gusto. Esa no era la interpretación de las juventudes libertarias del amor libre. Éramos más puritanos que los demás.

De hecho participaste en los liberatorios de prostitución durante la guerra.

No existieron…

Pero campaña de propaganda…

Sí, se hizo pero no se llegó ha ver. Eso fue una iniciativa del doctor Ibañez. Nosotras ayudábamos pero eso quedó en el papel.

Al acabar la guerra, en el exilio fuiste primero a Francia.

Pasamos la frontera de las últimas.

En Francia no fue fácil. Colaboraste con la resistencia y ¿porqué marchas a Venezuela?

Ya había nacido mi hija, tenía cinco años. Te lo voy a contar. Cuando llegamos a Francia Soledad y yo como éramos tan terriblemente apasionadas por las ideas, por la lucha de Mujeres Libres, nos vimos muy mal. A ella le tuvieron que dar electroshock y yo intenté suicidarme. No asumíamos la derrota. No la podíamos asumir.

¿Por eso te animaste a venir para acá?

Entonces los compañeros me arreglaron todo para que yo viniera. Al principio nos reuníamos los compañeros, pero ya se dispersaron, se murieron. Perdí la conexión. Yo vengo a Venezuela sin una profesión. Sin nada, con una niña de cinco años en la mano.

Vives en Venezuela desde el 1948 ¿Cómo has visto el cambio desde que llegaste aquí, de la sociedad venezolana y sobre todo a la mujer cómo la has visto evolucionar?

Bueno, lo repito. Ante la mujer venezolana me quito el sombrero. Valen un imperio y Chávez lo ha comprendido. Se fía más de las mujeres que de los hombres. Es la verdad. En puestos de mucha responsabilidad ha puesto a mujeres y eso dice mucho: no hay Mujeres Libres aquí para liberarlas, pero ellas se liberaron solas y han alcanzado unas posiciones que eso, cuando yo llegué aquí, eran utopías.

¿Estas a favor de Chávez?

Estoy completamente de acuerdo con el Proceso.

¿Sin embargo, como anarquista, no te crea rechazo como presidente o como militar?

No es Chávez el que ha creado todo esto. Un líder no hace las circunstancias, son las circunstancias que hacen al líder. Y la providencia ha querido que en este momento sea un Chávez, porque Chávez está al servicio de un Proceso. No es Chávez el que dirige, es el Proceso, la evolución en la que estamos viviendo que ha escogido, que se sirve de Chávez. Eso es lo que yo pienso. Lo hace bastante bien, a pesar de muchas equivocaciones y a pesar de muchas meteduras de pata. Una anarquista de pies a la cabeza como yo, da soporte a Chávez que es un autoritario.

A España has vuelto cinco veces me has dicho.

Sí, precisamente como somos pocos los que quedamos de aquella epopeya que vivimos. Fuimos protagonistas. Muchos grupitos de ahora no quieren que eso se desvanezca en la nada. A los pocos que quedamos, un poco protagonistas, nos exprimen para que les contemos y eso a mi me da mucha satisfacción. A pesar de que no sirvo para estas cosas me presto con mucho gusto, para decir lo poco que sé.

*Eulàlia Vega: *Pioneras y revolucionarias.* Icaria, Barcelona, 2011.